

DONATI ANTONII

DE MARINIS I. C.

RESPONSA

Super Controversijs ortis occasione sequuti
obitus Excellentissimi Principis Venafri
"Don Michaelis Peretti.

Ad Illustrissimum Virum

DOM. MATTHIAM CASANATE

Regiam Cancellariam Regentem.

NEAPOLI. MDCXXXVI.

Illuftriffimo Viro.

**MATTHIAE CASANATE
HISPANO**

IVRISCONSULTO CLARISSIMO;

In Regno Neapolitano, Regij Patrimonij hactenùs Præfecto vigilatiffimo;

Nunc, fupremi Ordinis Confiliario, Regiamq; Cancellariam Regenti,

Magiftratum Decori,

Vitæ integritate, fummiſquè moribus conſpicio,

In omni diſciplinæ genere verfatiffimo,

Prudentia , ac Pietate admirabili :

De Chriſtiana Republica , optimè merito;

Iuſtitiaæ defenſori acerrimo;

Omnibus charo, apprimequè dilecto.

DONATVS ANTONIVS DE MARINIS , IVRISCONSULTVS;

Ingentis obſervantiaæ, ac grati aniſſi cauſa;

Exigua hæc Reſponſa , Dat, Donat, Dicat;

Veramquè felicitatem à Deo Optimè Maximo enixe præcatur

Neapoli Kalendas Octobris MDCXXXVI.

I V R I S
R E S P O N S V M

P R O
P R I N C I P I S S A A L B A N I

C V M
D V C E B R A C C I A N I .

Super successione Principatus Venafri, Comita-
tus Celani, & Baronie Piscinæ.

Coram Eminentissimo Domino Cardinale Verospio, & Illustrif-
simis Dominis Pirouano, & Verospio Sacræ Rotæ
Romanæ Auditoribus.

SUMMARIVM.

- 1 Renunciatio à filia dotata patri facta tempore, quo existebat masculi, evanescit, si tempore successionis patris, mortui reperiuntur, quod amplius nu. 2. & declaratur num. 3.
- 4 Patrem de filia exheredanda sollicitum fuisse, nullo est pacto credendum, nisi in aliorum liberarum commodum, vel natorum, vel nascendorum.
- 5 Renunciatio filie habet in se presumptionem, ut intelligatur facta contemplatione masculorum.
- 6 Renunciatio amplissima ad ultra viam de futuro trahitur, quæ possunt competere ex causa de presentibus tantum.
- 7 Verisimilitudinem pro se habens, casum legis habere dicitur.
- 8 Pater si in acquisitione noluit includere filias feminas, non est verisimile, quod voluerit includere extraneam masculum.
- 9 Causæ enumerantur, propter quas parentes solent à filiabus recipere renunciaciones.
- 10 Renunciatio filie quædo à patre non fuit recepta contemplatione descendendum, vel familia, intelligitur recepta, ad hoc ut pater ipse liberam habeat disponendi facultatem.
- 11 Descendentium contemplatio quædo in renunciacionibus denegatur, est à fortiori deneganda in transuersalibus.
- 12 Stipulatio pro se, & heredibus u-

- niuersalibus, & particularibus quando non sunt contemplati descendentes intelligitur pro heredibus testamentariis, & nu. 34. & 60.
- 13 Stipulatio pro heredibus particularibus non conuenit intestate successioni.
- 14 Heredis nomen non coarctari debet, ut nullatenus extranei, qui ab intestato venire possunt, proprijs filiabus anteferantur.
- 15 Renunciatio filie quando non potest dici facta contemplatione descendendum, vel familia, evanescit, nisi pater ab intestato decedit, & num. 25.
- 16 Doctores, qui denegarunt filie renunciantem intestate patris successionem, in quibus casibus loquuntur.
- 17 Filia, quæ renunciauit, an ab intestato succedat patri cum alijs descendentes masculis, & n. 18.
- 19 Filia, quæ renunciauit, an admittatur ad successionem patris intestati, cum cum sororibus, quæ non renunciarunt, & nu. 20.
- 20 Filia, quæ renunciauit tempore, quo nullus extabat descendens, nec descendendum in die obitus patris superstes fuit, an ad eiusdem patris intestate successionem admittatur.
- 21 Renunciatio filiarum monialium semper dicitur realis.
- 22 Agnatus an excludat filiam renunciantem à patris sui intestate successionem.
- 23 Doctor non inuenitur, qui respondere ausus sit pro transuersali

- alterius familie contra filiam renunciantem.
- 26 Causa favoris libertatis. testandi an cesset, quando filia renunciavit successibus ab intestato.
- 27 Renunciationes, que à filiabus, dotibus receptis sunt, semper intelliguntur facte ab intestato.
- 28 Pactum, quod legitur in renunciationibus, ut nunquam ille dicatur expirata, vel facte cōtemplatione familie, deficientibus descendibus, aliud nō importat, nisi, ut libera sit patri disponendi facultas, & n. 30. & 34.
- 29 Filia, que renunciavit tunc à patris sui intestati successione repellitur, & collaterales admittuntur, quando illi sunt in renunciatione contemplati, & in hoc casu loquuntur Collect. Ant. Com. & alij hīc citati, et n. 35. & 90.
- 31 Heres particularis esse non potest nisi testamentarius.
- 32 Patris mens est attendenda, que fuerit, simulq; & filie in renunciacionibus, que à filiabus dotibus receptis fiunt.
- 33 Legis presumpcio repugnat, ut mens patris in renunciacione filie fuerit pro illa perpetuò excludenda, & includendo Collateralem.
- 35 Filia ad hoc ut à patris sui intestati successione excludi possit per Collaterales, requiritur, ut illi expresse in renunciacione sint cōtemplati.
- 36 Renunciatio, que fit à filia de feudali successione, semper dicitur personalis, & n. 49. & 58.
- 37 Clausula, quibus dederit, & clausula, quibuslibet, an idem sint, potest, & n. 59. & 70.
- 38 Textus in c. vico de eo, qui sine fecit Agnat. de feud. patet, an procedat in feudo hereditario, & n. seq.
- 40 Feuda in Regno Neapolitano dicuntur mixta.
- 41 Feudum mixtum unum, & idem est cum feudo ex pacto, & providentia.
- 42 Iura feudalia communia servantur in Regno in defectum iuris municipalis.
- 43 Pater an succedat filio in feudo restituto, vel potius frater, et n. 44.
- 45 Renunciatio, que fit de feudo omnino, vel in manibus Domini dicitur realis.
- 46 Renunciatio in feudis quado dicitur facta omnino in terminis text. c. vnic. de eo, qui sine fecit, & c. & n. 47. & 48.
- 50 Assensus Regis impetratus super renunciacione honorum feudaliū, an operetur, ut intelligatur facta renunciatio in manibus Domini, & n. seq. & 57.
- 52 Assensus Regis si impetratur super contractu, quem contrahentes sine illa perficere possunt, dicitur, an se non esset impetratus.
- 53 Refusio feudi in proximo successore dicitur primitiva successio.
- 54 Refusio feudi tunc dicitur facta in manibus Domini, quando feudum relaxatur in dominium pote-

- potestatem, & possessionem Dñi.
- 55 Rex assentiendo alienationibus bonorum feudaliū nihil in emptores de nouo transferi, sed tollit tantum obstaculum, & nu. seq.
- 61 Decij lapsus in cōl. 170. n. 2. & 3. circa equiparationem, & diuersimē clausularum, quibus dederit, & quibuscūq; & n. 65.
- 62 Emphyseus Ecclesie concessa Titio, & eius heredibus de sui natura ad heredes extraneos non trāsit, & nu. 66. & quid si additum est heredibus, & quibus dederit num. 63.
- 64 Feudum an transeat ad heredem extraneū, quādo appāreret illius cōfessio pro heredibus quibuscūq;
- 65 Feudum si fuerit concessum Titio, & eius heredibus, intelligitur concessio pro filijs tantum.
- 68 Clausula, & cui dedit post verbum heredibus dicitur ampliatina.
- 69 Alienatione permessa, intelligitur ut fieri possit, tā inter viuos, quam in ultima voluntate.
- 70 Renūciatio sicut dicitur personalis, quando est facta Patri, eiusque heredibus, & quibus dederit, sic etiam personalis censenda est quando esset facta Patri, eiusque heredibus quibuscumque.
- 71 Clausule apposite in renūciatione bonorum feudaliū quantūuis a poplissimē non faciunt illā realem, sed tantūm quando sit in manibus Domini, vel nulla cōtemplata persona.
- 72 Clausule apposite in renūciationibus, quę a puellis sunt dotibus receptis realitatē denotantes nō possunt operari, nisi ad fauorem illorum, quibus est renūciatum.
- 73 Rom. in cōl. 22. declaratur.
- 74 Clausula Aquiliana stipulationis facta est relatiua ad personam condempnatam, & non sequitur.
- 76 Ius in re competere debet, ut aliquid deduci possit in Aquilianam stipulationem.
- 77 Decisiones referuntur supremi Senatus Regni Neapolitani pro questionis resolutione, & nu. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. & 86.
- 87 Substitutio compendiosa comprehendit omnem casum.
- 88 Clausule codicillaris effectus, quando heres institutus premoritur testatori.
- 89 Substitutio non potest fieri in feudis sine assensu.
- 90 Renūciatio matris an obstat filijs, si ex propria persona illi ad auo succedendum instarent, & hoc tam quādo mater premoritur patri, quam quādo superest, & nu. 92. 93. 94. 96. 97. 98. 99. & 100.
- 91 Pre accrescendi sublato, recurritur ad successorium edictum.

ARGUMENTVM.

Agitur, an filia, quæ, dote recepta, amplissimè renunciatit Patri, & Fratri, eorumq; hæredibus, & successoribus quibuscumque, eo expresso, vt renunciatio intelligatur realis, & quòd taliter suum sortiatur effectum, vt nunquam præredi possit, quòd per mortem patris, vel fratris sine descendantibus sit illa expirata, vel facta contemplatione familiaris, siue agnationis, sed quòd semper habeat effectum suum in omnem casum, vt realis, si demum contingerit, Patrem absq; descendantibus ab intestato mori, an, inquam, filia ipsa, quæ renunciauit, intestato patri succedere possit, vel potius per Collaterales sit a successione repellenda. Renunciatio successione feudalis quando dicitur realis, & quando personalis, & de pluribus ad ornatum *sex in c. 1. de eo, qui finem fecit Agnat. de feud. pater.* Renunciatio matris an obstet filiis, quin ex propria persona venire possint ad successionem Aui, qui ab intestato decessit, superstate filia renunciante, & de alijs ad materiam pertinentibus.

IESVS MARIA IANVARIVS

Renunciatio- nes fu-
turarū successio-
nū, quæ à puellis,
dotibus receptis,
sunt, dūm matri-
monia cōtrahūt,
adeò frequentes
omni tempore
fuerunt, vt nil ad-

mirationis mihi est, si in dies illarum
occasione lites insurgant.

Questio diū in supremo Regni hu-
ius Senatu agitata, inter Excellentis-
simū Paulum Iordanum Vrsinum
Bracciani Ducem ex vna, et Excel-
lentissimam D. Mariam Felicem Pe-
recti Albani Principissam ex altera,
nunc, Deo bene adiunante, intra do-
mesticos parietes, vt par est, terminan-
da in eo consistit, nimirum, quis nam
istorum ad olim Excellentissimi Prin-
cipis Venasri successioem veniat ad-
mittendus, Dux forsan Principis de-
functi ex germana premortua ne-
pos, vel Principissa filia: contendit
Dux, potiorē suā esse causam, nam
& si Principissa vti filia sit gradu
proximior, se ipsam tamen exclusit
amplissima renūciatione, cū des-
ponsaretur Excellentissimo Princi-
pi Albani Bernardino Sabellio; inter
atias enim clausulas, quæ in renūcia-
tionis instrumento sparsim leguntur,
hæc sunt.

Spōte, &c. & omni meliori modo, &c.
irrevocabiliter inter vivos donavit, &
renūciavit, et titulo donationis, & refuta-
tionis irrevocabilis, & inter vivos et cū
sollēni iuramento factis, &c. & per pactū
de non petendo, & de non succedendo de-
dit, concessit, & transfudit iure pro-
prio, & in perpetuum pro se, suisque filijs
descendentibus, & heredibus, & succes-
soribus quibuscumque dicto Illustrissi-
mo, & Excellentissimo Domino Principi

Venasri eius patri, suisque heredibus, &
successoribus quibuscumque, quamcumque
portionem ipsi Illustrissima D. Maria
Felici quomodolibet competentem, &
competituram in, & super quibuscumque
Terris, Castris, Ciuitatib. & bonis allo-
dialibus, iurisdictionalibus, feudalibus,
&c. tam in statu Ecclesiastico, quam in
Regno Neapolitano, & alias vbi libet, et
omnem, & quamcumque successioem,
qua ipsi, &c. peruenire, & competere pos-
set tam de presenti, quam in futurū, &c.
tam ex successione ab intestato, quam ex
testamento, &c.

Et voluit, & declaravit dicta Illu-
strissima D. Maria Felix, quod supradic-
ta renūciationes, et donationes ab ipsa,
vt supra, facta tam de bonis paternis, &
maternis, quam de alijs, vt supra, dimissa
sunt, & esse debeant reales, & vbi bene
effectum tam ad fauorem dicti Domini
Principis eius patris, quam dicti Illu-
strissimi Don Francisci, & aliorum ha-
redum, & successorum vniuersalium, &
particularium, adeò vt nunquam preter-
di possit, quod per mortem eorundem do-
minorum donatariorum absque desin-
dentibus suis expirato vel facta con-
tēplatione familia, & agnationis, sed sem-
per effectum habeant in omnem casum
vbi reales, & omni meliori modo, &c.

Et ad dicta bona renūciata nunquam
habere regressum, nec in voto, nec in parti-
cipatione, & nouiter superueniente, & in
cuiusvis morte, rebus mutatis, & aliter
quod nunc se habentibus, &c.

Reseruat sibi vna dotem, & mobi-
lia, tantummodo scuta triginta mille in
casu mortis Principis, & Don Francisci
sine filijs legitimis, & natur alibus MA-
SCYLIS, quia se sibi placuit, & placet.

Ex præfata renūciationis, et nōse,
(quo mediante prætenditur, Dominā
Principissam esse perpetuò exclusam,

ac

ac si in Mundo illa non esset) incapacitate Illustissimi Domini mei Don Francisci filij Abbatis Clarauallensis, ac morte Donnae Flaviae similiter filiae in capillo, ante patris obitum sequuta, praesupponit Dominus Dux Bracciani aperto iure ad Principis Aunculi successionem ipsum venire, vti de comprehensis in inuestitura, super feudis antiquis, vti in gradu successibili in feudis nouis, secundum Regni *Leges, & Constitutiones.*

At Nos, qui Dominae Principissae filiae iura tuemur, libenti animo onus assumimus demonstrare, & facili quidem modo, quam inanis sit Domini Ducis praetensio, sine ratione, ac penitus Doctorum autoritate destituta, prout ralem verborum facundia, & calami doctrina semel, atque iterum in possessorio demonstrauit nobilissimus ille vir Dominus Antonius Caracciolus tunc admirabilis causarum Orator, nunc Regij Patrimonij Regni huius dignissimus, ac nunquam satis laudatus Praeses, cuius doctissimus inherendo responsis, illam in primis affuero conclusionem, vniuersum nullius esse momenti renunciationem a filia patri factam, nullamque de illa haberi posse rationem, quoties renunciationis tempore extabant fratres masculi, qui demum, cum sit casus successionis patris non extant, vel ad succedendum sunt incapaces, prout in casu nostro, in quo tempore actus renunciationis a Domina Principissa interea, extabant Dominus meus Don Franciscus frater qui tunc poterat succedere, quamuis ad praesens non possit, obstantibus Regni sanctionibus, clericos in feudis succedere prohibentibus, itaque & Donna Flavia soror in capillo Principi patri praemortua, haec enim communis Seribentium sententia probauit, causam esse renunciationis, fauorem scilicet fratrum, aut sororum tempore actus iuris existentium, qua-

quidem causa cessante, quia tempore mortis patris non extant, vel si superessent, succedere prohiberentur, conueniunt omnes eiusdem patris intestati successionem omnino renuncianti esse deferendam, sic namque Doctores nostri vno ore sententur, tam in *Commentarijs, & Tractatibus, quam in Consilijs, & Decisionibus.*

In Commentarijs

Bal. in l. pactum num. 9. vers. quarto quero C. de Callatis.

Salyce. in l. pactum, quod dotali, §. vers. aut pacifortur filia. C. de pact. vbi conclusio nem praedicta firmat in terminis, quando filia dote accepta iuravit amplius ad bona paterna non habere regressum.

Paul. de Castr. in d. l. pactum in §. 6. vers. item queritar C. de Callatis.

Io. de Imol. in l. qui superstitis §. 3. in prin. vers. si tertio dicunt ff. de acquir. hered.

Alex. in l. stipulatio hoc modo contracta §. 1. in r. vers. alias limitationes ff. de verb. obligatio.

Roman. in d. l. qui superstitis num. 1. vers. secunda est ff. de acquir. hered.

Rip. in l. qui Romae §. duo fratres num. 89. ff. de verb. obligat.

Dec. in d. l. pactam, num. 9. C. de Callatis.

Hieronym. Baticet. in d. l. stipulati: hoc modo contracta num. 93. in d. l. 1. §. 1.

Io. Bologne. ibidem num. 93. in d. l. 1. §. 1. Philipp. Frano. in r. quia mult. uero §. de pact. in §. 6.

Georg. Nat. ibidem in §. limitatio §. 1. vers. Gugliel. de Benedic. in r. Raymundus, vers.

duas habens filias, num. 297. de Testam. Neapod. noster in Consuet. §. moriantur in verb. ipsi successores, nu. 31. & 32. vers.

sed quid si fecit promissionem.

Io. Ang. Pisanel. ibidem in additio. incipiente Bar. circa finem, vers. quia quada patre

Couar. in r. quamuis pactam §. par. r. §. 3. ante num. 4. vers. de r. §. 1. §. 1.

Anton. Gomez in Commentarijs ad l. 1. §. 1. in r. vbi doct. loquitur.

Fel.

Fel. Fernand. in Comment. ad l. Tauri §. nu.
 44. & 45.
Io. Gutier. in d. l. quomodo patuit super
lex, vers. omnino seruari, n. 14.
P. Mofes in Commentar. ad Constit. Neap.
tit. de renuntiatio. quest. 1. nu. 28. & quest.
30. nu. 17. 18. 19. 20. & 21. vbi loqui-
tur in terminis, quando renuntiatio
est facta per Aquilianam stipulatio-
neiu, & per pactum de vltimus nō pe-
tendo, idemque dixit quest. 7. nu. 13.
ead. tit.
Lelius Caput in Constit. Neap. de moriatur,
par. 3. §. 6. num. 17. vbi de decisionem re-
fert.
In Fratribus.
Roberts. Maran. disput. 10. num. 15. vers. se-
cunda conclusio fit.
Vasq. de successione creat. lib. 2. §. 18. num.
146.
Ludovic. Molina de Hispan. Primog. lib. 2.
cap. 3. num. 246.
Michael Cras. tract. de successio. Si successio abi-
ntestato. quest. 10. n. 11.
Seraph. deas. de privileg. iuram. privileg. 2. 13.
num. 24.
Corbul. de Iur. Emphyt. tit. de caus. primatio-
is renunciat. n. 17.
Bacz tract. de non melioran. dotibus, cap. 6.
num. 4.
Melchior à Meris tract. de Maioratu par.
4. quest. 1. limit. 1. n. 103.
Franciscus Molis tract. de Rit. nuptiar. lib.
2. quest. 92. n. 23. 26. & seq.
Iacob. Cance. var. resol. lib. 3. cap. 13. num.
27. & seq.
P. Sanchez in præcep. Decal. lib. 7. cap. 7.
num. 19.
Io. Baptista Costa de factis scient. & ignor.
tit. aut sciebat, aut ignorabat cent. 2. dist.
50. num. 16.
Elartbam. Pistor lib. 4. questionum iuris, q.
6. num. 36. vers. quando renunciatio
tempore.
Paul. Galleras tract. de renunciat. lib. 2. cap.
10. n. 21. ad finem.

Io. Petr. Fautan. et al. de pact. nuptial. tam.
 2. claus. 9. gl. vltima par. 1. n. 73.
Mart. in sum. succes. legal. par. 3. quest. 6. ar.
 1. n. 7.
Merlin. tract. de legit. lib. 3. tit. 1. quest. 5.

In Consilijs.

Bal. conf. 437. lib. 1.
Bertran. conf. 60. vol. 1.
Alex. omnino videndus conf. 29. num. 4.
 & 9. tit. 3. & conf. 149. num. 4. lib. 7.
Ang. conf. 52.
Bertaz. conf. civil. 109. n. 46. lib. 1.
Honded. conf. 29. n. 70. lib. 1.
Crauc. conf. 42.
Parif. conf. 26. num. 19. & 20. lib. 3.
Phl. Corne. in præfenti causa omnino

videndus conf. 29. n. 70. vbi ad suc-
 cessione cuiusdā viri ab intestato de-
 functi, superstitibus filiis, quæ dote re-
 cepra amplissimè patri, eiusque hære-
 dibus renunciauerat, & eiusdem de-
 functi sorore, pro filia respondit ad
 Amitæ exclusionem, ex quo renun-
 ciationis tempore pater, qui
 amplissimam receperat renunciatio-
 nem extabat Nèpòs ex germano fra-
 tre præmortuo, quem uti filium amo-
 re prosequeretur, qui quidem nepos,
 patruo viuorū decesserat, id, quod mul-
 tis alijs comprobationibus, & illa
 ad propositum nostrum efficacissima,
 nimirum tempus considerando renun-
 ciationis huius filie, in quo dicit, nul-
 lam personam fuisse patri coniunctam,
 quæ eidem succedere speraretur, &
 cuius contemplatione possit persua-
 deri tale de non succedendo pactum
 fuisse à filia extorum, nisi aut sorore
 aut fratris filium; Profectò, dicit *Cor-*
neus, quod attinet ad hunc nepotem,
 cum patruo prædefunctus repertus es-
 set, non erat amplius de illius favore
 tractandum, minus etiam de sorore,
 quæ contra neprem renunciantem in-
 luxerat, nam cum illa eiusdem esset
 sexus, quo filia, & iam nupserat, alie-
 namque habebat propagare familiam
 & non

& non propriam ipsius patris filia re-
nunciationem stipulantis, prout & ip-
sa eius filia, ratio aliqua non exposce-
bat, neque vlla poterat considerari ve-
ri similitudo, quod propter sororem
iam nuptam voluisset pater ille pro-
priam filiam sua hereditate priuare.

Rolan. conf. 26. n. 34. lib. 3.

*Hieronym. Gabr. conf. 131. n. 11. vbi dicit,
casum esse indubitatam.*

*Lancr. conf. 49. vbi num. 6. conclusionem
nostram firmat, etiam si renunciatio
esset facta patri, eiusque heredibus
per Aquilianam stipulationem.*

Io: Vinc. Anna allegat. 21. n. 20.

Io: Franc. de Pont. conf. 39. n. 1. & 3. lib. 1.

*Scipio Rou. conf. 23. a num. 20. vsque ad
24. vbi iuxta nostram conclusionem
centies per Sacrum Cons. decisum
refert, quantumvis generalissima esset
renunciatio, & cum omnibus clausu-
lis, que excogitari possunt.*

Scipio Theodor. allegat. 36. n. 14.

Iacob. Gall. conf. 64. n. 8.

Camil. de Medic. conf. 20. n. 3.

In Decisionibus.

Nicola Boer. decis. 204. num. 27.

Ant. Cappi. decis. 190. n. 2.

Franc. Viaini. decis. 316. n. 8.

Io: Petr. Sordus. decis. 1252. n. 4.

*Cesar Vrsini. in addit. ad decis. Aff. dec. 161.
num. 4.*

*Ant. Fabridiff. 12. C. de pat. conuen. super dot.
& de erroribus Pragmas. dec. ad. 13. error.
9. circa finem.*

*Ferrer. omnino videndus in additio-
ne ad Guid. Pap. decis. 192. vbi conclusio-
nem nostram adeo vera dicit, vt pro-
cedat etiam, si patre ab intestato de-
functo, superessent descendentes fe-
minae, quas non aliter dicit excludere
sororem renunciantem, sed vna simul
cum illa succedere, sicque passim in
illo Parlamento iudicari, vbi fratres
renunciationis tempore existentes pa-
tri praeiunguntur.*

Mistril. decis. 65. n. 14. & 17.

*Rat. decis. 538. num. 3. in posthum. Fa-
rinac. par. 1.*

Conclusionem supra firmatam sic
communiter ab omnibus receptam
Aduersarij non impugnant, sed casui
nostro non applicari contendunt, asse-
rendo, *Doctores* omnes supra relatores
vel loqui, quando expresse filia renun-
cians patris descendentes contempla-
uit, vel nulla illorum, nec tacite, nec
expresse mentione facta. At cum in
renunciatione, de qua agimus expres-
se sit conuentum, quod nunquam
censeatur illa per Principis, cuiusque fi-
lij Domini mei Don Francisci mortis
absque descendentes expirata, siue
facta familiae contemplatione, vel agna-
tionis, ergo.

Huic oppositioni duplici modo re-
ponderetur, & primo negamus omnino,
in hac de qua agimus renunciacione
Principis descendentes non fuisse ex-
presse contemplatos, quod vt fiat ma-
nifestissimum, rogo Dominos Iudica-
tes accuratè aduertere, quod etsi tam
in Capitulis matrimonialibus, in qui-
bus fuit in ampla forma promissa re-
nunciatio, quam in ipso renunciatio-
nis instrumento, in executionem di-
ctae promissionis stipulato fuerit ex-
presse dictum, & conuentum, quod re-
nunciatio nullatenus extincta diceretur,
quantumvis Dominus Princeps
pater, eiusque filius Dominus meus
Don Franciscus absque descendenti-
bus decederet, at tamen iidem contra-
hentes in utroque instrumento post
factum hoc, vt supra extensum, satis
superque eorum mentem declarant,
nolle renunciacionem aliquid opera-
ri deficientibus descendentes, tam
masculis, quam foeminis, constat enim
illud in facto esse verissimum, tam in
dictis Capitulis matrimonialibus, quam
in sollemni renunciacione, post tot, tam-
taque disposita pro renunciacionis
validitate, Principem patrem expres-
se filiae renuncianti reseruisse, & pro-

mi-

misisse, quod ubi Princeps ipse, eiusque filius Don Franciscus absque filijs, & descendens legitimis, & naturalibus masculis decederent, quod eoque casu dos filiae renunciantis aucta intelligeretur in alijs scutis triginta mille, haec enim sunt promissionis verba, quae in Capitulis matrimonialibus habentur.

Es all'incontro detto Sig. Principe di Venetia, ancorche sappia di bauer competente dote data detta Signora D. Maria Felice sua figlia nel modo infra scritto, tuttavia in segno di amor paterno, ogni volta però, che essa Signora, e sui figli, e descendenti da questo matrimonio non contravenivano alle cose sudette, promette de più, che morendo S. Eccellenza, e Sig. Don Francesco suo figlio senza figli, e descendenti legittimi, e naturali maschi, si darà, & augumenterà detta dote, e mobili a sua figliuola, altri scudi trentamila di moneta da pagarla a lei, e suoi figliuoli, e descendenti per una sol volta, dalli heredi di essa Signor Principe di Venetia, e Signor Don Francesco, &c.

Dico modò, cum certum sit, promissionem hanc fuisse à Principe patre factam habito respectu ad quietationem, & renunciationem per filiam, sub verbis immediatè præcedentibus promissam, si voluisset Princeps ipse casum excludere, nimirum defectus omnium descendentium, tam masculorum, quam feminarum, & sic, ut perpetuò esset filia exclusa deficientibus omnibus descendens, quando promisit scuta triginta mille in defectu filiorum masculorum, dixisset utique masculorum, & feminarum; non autè masculorum tantum; nam cum crederet Princeps deficientibus masculis, ex suo, & Don Francisci corpore descendens, quod succedere potuisset, & haeres esse Donna Flavia eius filia, tunc temporis in viuis existens, vel altera Don Francisci filij forsan procreanda, res satis ei videbatur du-

ra, & contra commune votum parentum, ut succedendo in vniuersum patrimonium altera filia, vel neptis, nil aliud ex paterno, maternòve opulento patrimonio, quàm constitutam dotem Donna Maria Felix primogenita consequeretur; & sic dico ego enixè certè constare exceptionem hanc patris loquentis de dotis augmento deficientibus descendens masculis, benè declarare, quod renunciatio non habeat effectum suum, deficientibus omnibus descendens, utriusque sexus; sed tantum operari illam, quando descendentes existunt masculi, operari insuper, quando illi deficient, & existunt descendentes foeminae; sed cum augmento dotis, ut in dicto pacto, non autem, ut dixi, quando omnes deficerent descendentes, masculi nimirum, & foeminae. In tantum, ut concludamus, ex istius casus provisione, non est quid dabitari possit, quod dum Pacificentès voluerunt in defectu descendens masculorum, filiam renunciantem à sorore, vel nepte fore excludendam; sed cum augmento dotis, ergo in casu non existentium, neque masculorum, neque foeminarum, clarissima colligitur contrahentium mens, esse illam includendam, ad tradita satis ad rem, de qua agimus, per *Franciscum Arst. cons. 143. nu. 2. circa medium, vers. sed ad hoc respondetur*; & sic sublato ipsi filiae renunciantis iure illo successionis propter foeminarum descendens existentiam, cum augmento tamen dotis, fatendum omninò est, in casu defectus omnium descendens fore illi saluum. *Quæd. cons. 26. ante n. 49.*

His omnibus sic stantibus accedit etiam verisimilitudo, in qua considerent Domini Iudicantes, & solita eorum benignitate, paternoque affectu, si Dominus Princeps pater in hoc actu renunciationis à filia extorto poterit nunquam cogitare in defectu om-

omnium ipsius descendendum fore
filiam ipsam paterna hereditate pri-
vandam; & admittere ex germana
præmortua nepotem: etenim, ut vidit-
us, voluerunt pacifices, filiam ip-
sam, masculis existentibus, cum con-
suetudine esse perpetuè exclusam
voluerit et; illa perpetuè exclusam,
masculis desistentebus; sed foeminis
existentibus; at eò casu non cum pri-
ma tantum dote, sed cum dicto argu-
mento; modo omnibus sublati de-
scendentibus, poterit quis sangui-
nis affirmate, ad utriusque primam
4 exclusionem de eò nomine nullo sub-
pacto credendum, Principem patrem
de hac filia exheredanda sollicitum
fuisse, nisi in aliorum liberorum com-
modum, vel matrem, vel nascendo-
rum, volu puncto pro filia renunciantem
contra eius Amram patris sorore respici-
pò diu *Coria. vii. conf. 19. d. na. 4. vol. 42*
& post eum *Martini. v. d. h. a. 8. n. 1.*
et submittens; quod quæstiois filia
renuncians ad dotem habuerit respici-
endum; & hæc causa dicitur, quia tamen
præmortuis communi patri liberis
renunciationis tempore existentibus
et hæc altera, quæ principalior est; cur
nescit quidem renunciatio; & *Jacob*
Galk. summus iurista conf. 64. d. nu. 1. 30
usque ad 17 sine asu foridri, nimirum
quando ad patris successione con-
currunt filia primogenita, quæ am-
plissime renunciavit, & soror in capitulo,
dicit præsumendum non esse, quod
pater filiam sed primogenitam odio
prosequutus fuerit, sed cessare omni-
nò in hoc casu renunciantis voluntate-
tem; & illius, cui facta est renunciatio,
nam uterque, si interrogatus fuisset
viam filia renuncians, quam pater ac-
ceptans; utique respondissent, talem
5 renunciacionem faceret, & acceptare
contemplatione masculorum; cum
illa non possit considerari causa, nisi
familie conservationis; idque etiam
renunciacionis verba esse amplif-

lima; & ad iura de futuro tuahoren-
tib; cum venient omnino restringen-
6 dū ad ista illa futura, quæ ex causa de-
prebentur competere possent, ad *xxi.*
in l. quod servus ff. de condit. obtrasi. de
insto. ubi gl. & D. de renunciat. sub
dens Gallus, hoc procedere etiam si
expressè iuri de futuro per pactum
de vterius non petendo fuisset renun-
ciatum per *Ant. de Barch. d. e. 2. de re-
nunciat.* Stat igitur sine dubio pro filia
inclusionis verisimilitudo, quæ sola
7 sufficiens ad extraneum repellendum
etiam verisimilitudinem pro se habens,
illamque allegans, legis casum habe-
re; & allegare dicatur, quia iacet lex,
verisimile esse servandum, *l. semper in*
si pulationibus ff. de reg. iur. Granit. conf.
quod 35. de conf. 29. d. nu. 6. Mantia
de iur. & ambig. lib. 3. tit. 1. post n. 15.
Hinc *Alon. in l. quod dicitur. num. 17. in*
fin. ff. de verb. obligat. pro magno ab-
8 surdo habuit, in acquisitione facta
patre pro se, & hæredibus masculis;
ut filia foemina in ea non comprehen-
datur, masculus verò extraneus sic
reddat rationem per hæc verba. *Quia si*
recipiens noluit includere suas filias, fo-
minas, non est verisimile, quod voluerit
includere extraneum masculum, & ex-
cludere filias proprias, quod esset absurdum;
licet acutissimi C. de fideicom. & l. c. in
Auis ff. de condit. & demonstrat. unde
verbum heredibus ratione absurdita-
tis evitanda, etiam videmus restri-
gi ad descendentes tantum, &c.

Secundò, quando hæc omnia, qui-
bus ex adverso congrua non potest
dari responso, in occurrenti contro-
versia deficerent, adhuc factam oppo-
sitionem, circa denegatam persona-
rum contemplationem, ex alio nul-
lius esse momenti demonstramus;
9 causas nimirum considerando, pro-
pter quas parentes has recipiant re-
nunciaciones, cum certum sit, renun-
ciacionem sine causa dari non posse;
& si talis darentur renunciatio, nulla

ac prorsus inefficax diceretur, quamvis amplissimis esset cōcepta verbis, *Dec. cons. 181. & 379. Paris. cons. 80. lib. 3.* quos citat, & sequitur *Vrhill. ad Affl. decis. 179. nu. 4.* istarum autem renunciationum causas ad tres tantum restringi, & sic quamlibet renunciationem vna ex tribus rationibus fieri, apud *Doctores* comperimus; vel & primo favore, & contemplatione descendendum natorum, vel procreandorum, prout semper sic in dubio secundum communem sententiā ea facta præsumitur; vel secundò favore agationis, & familię, vel & tandem, vt pater, cui fit renunciatio liberè de bonis suis disponere possit, sic satis egregiè *Philipp. Corne.* qui loquendo de amplissima renunciatione facta patri, eiusque hæredibus tempore, quo extabant nepos ex fratre præmortuo, & soror ipsius patris, nulla consideratione habita de sororis favore, propter inuerisimilitudinem, de qua ibi per eum, dicit, patrem illū renunciationis tempore nō potuisse contemplare, nisi vel nepotem ex fratre, à quo domus, & familię suę propagationē sperabat, vel futuros filios, vel vt de bonis suis liberè tam inter vivos, quam in ultimis disponere potuisset, idque in citato *cons. 291. nu. 6. lib. 4. vers. nisi forsitan coniecturetur, & iterum num. seq.* sub illis verbis, *profecto ista causa possunt coniecturari, & nulla alia, quæ sit persuasione digna; & r. idemque dixit Crau. citat. cons. 42. nu. 1. & 2. vers. ideo restringi debent, & ibi dicit, quod quantumvis renunciationis verba sint generalia, & amplissima, semper ex mente, & intentione patris restringi debent; vt facta intelligatur renunciatio; vel vt pater possit de bonis restantibus ex arbitrio disponere; vel contemplatione masculinorum natorum.*

Hac tunc oblatione pro indubitata, & sine cōtradictore, nimirū

vt semper intelligatur facta renunciatio vna ex tribus causis, de quibus supra, dico sic, quod dum asserere volumus ex renunciationis tenore descendentes nō fuisse cōtemplatos, nec natos, nec nascituros, minusq; agnationem, seu familiam *Peretti*, consequens est dicere, vt sublata causa fauoris descendendum, & agnationis, seu familię, remaneat sola illa fauoris libertatis testandi, cum nemo sublimis ingenij sibi poterit nunquam persuadere, voluisse Principem renunciatorem à filia recipere ad perpetuam eius exclusionem, & inclusionem ex sorore præmortua nepotum de aliena familia, nam si dicimus, nullatenus à filia accepisse renunciatorem favore descendendum, & vt illis prodesse potuisset, neque proprię agnationis, & familię, quo pacto asserere quis nunquam poterit, accepisse protransuersalibus cognatis, qui ab intestato venire potuissent, ad tradita, per *Alex. in d. l. quod dicitur nu. 17. ff. de verb. oblig. etenim, atredamus quæso, vel in renunciatore, de qua agimus descendendum contemplationem concedimus, vel illam denegamus, si concedimus, sumus extra omnem difficultatem, nam cum tempore mortis Principis patris illi nō supersisterent, euauit certè renunciatio, si vend descendendum contemplationem denegamus, est etiā à fortiori deneganda in transuersalibus, maxime cognatis, *Arctin. in l. qui supersistit 93. solunt. 4. vers. unde oportet dicere ff. de verb. obligat. Alex. in d. l. 19. num. 14. lib. 3. Hieronym. Gratia. cons. 131. intra nunt. 13. vers. quia nihil est verisimile lib. 2. Hieronym. Pissin. quest. iur. lib. 4. quæst. 6. num. 6. vers. etiam autem exi hinc mandatum non fit, & sic denegata contemplatione, nec cessariò dicendum est, remansisse illam duntaxat renunciatorem causam, facultatis nimirum testandi, illamque**

B Prin-

12 Principis stipulationem pro se, & hereditibus, ac successoribus uniuersalibus, & particularibus, dum descendentiū denegamus contemplationem, de necessitate intelligendam, pro hæredibus, & successoribus testamētarijs, quos fortè Princeps hæredes instituire voluisset, non autem ab intestato, sic

Ang. conf. 52. nu. 2. ibi, nec obstat quietatio facta per Furlanam, quoniam ipsa quietauit parentibus stipulationibus, pro se, & eorum heredibus, unde si dictus Ziglius alios instituisset hæredes, aut aliquis ex suis descēditib⁹ superuiveret, etc. Aymo. omninò videndus conf. 289. nu. 3. vers. tertio, ibi, & secundum istum communem sensum pater voluit sibi provide- re accipiando quietationem pro se, & hereditibus suis, &c.

Ludouicus Bolognia. conf. 35. infra nu. 1. sub illis verbis, & ratio est, quia voluit providere per tale pactum, ne filia impugnet iudicium suum, si alijs voluisset relinquere, erga cum intestatus dectat, cessat ratio, etc.

Senaplin. de privileg. caram. privileg. 2. numero 4. sub illis verbis, quia pater per renunciationem, putat filia, cōsetur voluisse providere, ne eius iudicium subuer- si poffet, casu quando alios institueret, &c. Baculidius in meliora. dot. cap. 6. num. 1. circa finem, sub illis verbis, Batre quoque materiam voluisse suam sibi libertatem asserere, ut vel filio, vel filia, que non renun- ciavit gnatu, & beneficium esse possit, &c.

Heteronym. Gabr. dit. conf. 131. num. 1. ubi loquendo in terminis renunciantibus à patre accepta tempore, quo descendentes non habebat, hæc subdit verba, & quia in casu non sita, & plura, & tamen est in mente patris, quia mater patris spectat tempore renun- ciationis, non potest intelligi renūciatio pra- cians a favore alienam personam, sed solam habere etiam ad ipsam facultatem libere disponendi, &c.

Rob. decis. 75. nu. 1. par. 2. tom. 1. in procollect. per Erenac. ibi, praesertim quando stipu- latur renunciationem pro se, & heredi- bus, verisimilis mens ipsius esse intelli- gitur, ut possit de bonis suis pro libito sua voluntatis, disponere, &c.

Quodque indubitanter de hoc heredū genere sentire voluerit Prin- cept, ponderemus quæso, verbum il- lud heredibus particularibus, quod nullo pacto affirmari potest intestatæ successioni convenire; sed tantum ex testamento, vel inter vivos; heres enim particularis ille tantum dicitur, qui in certa re est institutus, & loco legatarij habetur, l. quoties C. de hered. institum. alias enim diceremus, ma- ximam resultare iniquitatem, & ea esset, ut ex hac stipulatione heredes extranei, & sic transuersales ab inte- stato venientes ad exclusionem pro- priæ sobolis admitterentur, contra mentē lex. in l. cum Auus ff. de conditiō. & demonstrat. & in l. cum acutissimi C. de fideicom. unde ratione iniquita- tis vitandæ, in casu nostræ contro-

24 uersæ, & in similibus hoc heredis no- mē ita coarctari debet, ut nullatenus extranei, qui ab intestato venire pos- sent, proprijs filiabus anteferantur, Ang. elegantissime conf. 306. nu. 4. sub illis verbis, unde hoc casu heredis ap- pellatio coarctatur causa iniquitatis vitandæ, que resultaret, si extranei admitterentur, priusquam filia, &c. itamque Angel. theoreticam amplexi- suat Alex. conf. 36. à nu. 6. lib. 3. alijsque relati per Pet. 7. in de fideicom. ar. 32. num. 2. commo. etc.

15 His itaque statibus, dum in renūcia- tione; de qua agimus, affirmare velimus, causam defectu favoris des- cendentium, & similiter agnationis, cum quòque deficiat Principis pa- tris dispositio, ex quo ab intestato decessit, receptissima succedit. Scitū- tibus contentis, ut nunquam renū- cians dicitur potest excludi, sed in no-

ex superuenienti voluntate ab eodem patre vocata intelligatur, nam quæ admodum filia, quæ renunciauit, si esset à patre hæres instituta in testamento ante renunciationis stipulationem condito, posset succedere, non obstante renunciatione ex eo, quia dum pater in eadem remansit voluntate, nec eam mutauit, videtur reuocasse consensum super renunciatione præstitum, vt per *Anton. Gomez. in l. 22. Taur. & Haribm. citat. quæst. 6. nu. 36. dicunt Doctores*, talis consensus reuocatio, sicut per patrem fieri potest expressè filiam hæredem instituendo, ità etiam tacitè, decedendo. s. ab intestato; sic sanè scripserunt.

Bal. conf. 437. per totum num. 2. quem omninò vide.

Ang. conf. 52. circa finem vers. sed in themate nostro, similiter omninò videndus.

Philip. Cornuus cit. conf. 291. num. 8. qui probans filia renunciantis inclusionè contra Amitam, quæ defuncti fratris hereditatem ad neptis exclusionem petebat, dicit; quod dum de illa nulla poterit haberi ratio, ex quo nulla poterat considerari verisimilitudo, vt pater propter sororem iam nuptam, quæ alienam propagabat familiam, propriam filiam excludere voluisset; quia nepos ex germano fratre erat ià præmortuus, ipseque pater, nec in vita, nec in morte de bonis suis disposuerat; sed intestatus decesserat, omni iure illius intestati hæreditas ad filiam renunciantem erat deuoluenda, sorore, ipsiusque renunciantis Amita penitus exclusa, sicque esse locum limitationi *sex. in cap. quamuis pactum, de pact. in 6.*

Ludouic. Bologninus relato conf. 35. intra num. 15. vers. vel & 2.

Aymo. Crau. cit. conf. 42.

Marant. disp. 10. num. 14. vers. sed si tempore mortis.

Hieron. Gabr. conf. 131. intra num. 13. & conf. 135. nu. 34. lib. 2.

Iacob. Cancer. var. resol. par. 3. sit. 15. num. 33. vers. non tamen, & nu. 40. vers. & in tali casu, & nu. 41.

Haribm. Pistor. quæst. iur. lib. 4. q. 6. nu. 61. vbi loquitur in casu fortiori nostro, nempe in renunciatione facta à filia patri stipulanti per se, & eius hæredibus, tempore quo alij non extabant descendentes, nec masculi, neque foeminae, nec nascituri sperabantur, ità quod nulla poterat illorum considerari contemplatio, & tandem concludit, patre refutatorio ab intestato defuncto, filiam renunciantem ei succedere, Agnatis, qui ab intestato venire potuissent, prorsus exclusis.

Scipio Rouit. conf. 23. n. 21. & conf. 44. n. 9. vers. quod licet filia, & num. 12. vers. & in hoc casu, lib. 1. quæ vide omninò.

Scip. Theodor. alleg. 36. num. 30. vers. omninò dicunt omnes.

Mercurial. Meelin. tract. de legit. lib. 3. sit. 1. q. 5. nu. 12. vbi doctissimè loquitur.

Seraphim. omninò vidèdus tract. de priuilegiis iuram. priu. 21. n. 24. ver. quinto limita.

I Acto hoc fundamento tantorum Iurisperitorum auctoritate roborato, quo mediante iustitia Dominae Principissæ luce meridiana clarior redditur, nõ obstaro dicimus aliquorum sententiam, qui contra filiam renunciantem responderunt, intestatam patris successionem ei denegantes, quia vel loquuntur, quando supersunt descendentes masculi, vel loquuntur, quando tempore renunciationis extabant masculi, & foeminae; sed tempore mortis patris solum supersunt foeminae, siue tempore renunciationis, & obitus extabant tantum foeminae, vel loquuntur, quando tempore renunciationis, & obitus nõ supersunt alij descendentes, nec masculi, nec foeminae, nisi ipsa sola renuncians, vel loquitur contra filiam monialem, vel & tandè loquitur favore Agnatorum. Etenim, quod attinet ad primum casum, quando supersunt descendentes ma-

solus, sunt qui putarunt, facta renun-
17 ciatione à filia futura parentum suc-
cessionis tempore, quod alij extabant
descendentes, quod si pater demum
intestatus decesserit, tacito eius iudi-
cio, ad ipsius successorem vocata in-
telligatur filia cum alijs descendentibus
etiam masculis, argumento text.
in l. confisimur ff. de iur. codicil. & hi
sunt *Zenzel. in cap. quamvis pactum de
pact. in 6. quem in Authorem huius
opinionis laudat Rot. dec. 4. alijs 850.
de pact. in antiquis, Bertran. conf. 9. &
169. in 2. par. 3. vol. & alij.*

Verum istorum sententiam magis
communiter damnatam esse, docent
18 *Doctores per Anton. Gabr. relati lib. 3.
commun. conclus. tit. de iur. dot. concl. 1.
num. 40. vers. contrarium, & Capell.
Tholof. decis. 457. qui in hoc casu ad-
uersus Zenzel. insurgendo, intestatam
patris successorem vnà simul cum
alijs descendentes filia, quæ renun-
ciavit penitus negarunt, & in his ter-
minis loquuti sunt omnes *Doctores*. ab
Aduersarijs in eorum responsis allatis,
quos rogo Dominos Iudicantes, vt
sigillatim videant, legant, & perpen-
dant, cunctos enim inuenient repro-
bantes *Zenzel.* quem citant *Rot. &
Bertran. locis citatis*, & hi sunt *Franc.
Arel. in l. qui superstitis 93. sub nu. 3.
col. 3. in princip. vers. sed dubitatur ff. de
acquiren. hered. Io. Croc. in l. stipulatio
hoc modo concepta num. 45. ff. de verbor.
obligationibus, Franch. in cap. quamvis
pactum num. 10. vers. sed si pater deces-
sisset ab intestato, de pact. in 6. Alexan.
conf. 29. lib. 3. & 149. num. 4. lib. 7.
qui similiter loquitur, quando super-
sunt descendentes, qui non renuncia-
vunt, & contrarium sentit, quando des-
cendentes non supersunt, *Paris. conf.
26. lib. 3. qui loquitur in casu, quo
mortuo patre, cui filia renunciauit, si
patererunt alia filia, Panciroli. conf.
62. in princip. & in 2. qui loquitur quan-
do supersunt descendentes, quamvis***

foemina, & contrarium expressè sen-
tit, quando non supersunt: In termi-
nis etiam huius casus intelligendi sicut
*Couar. in d. quamvis pactum par. 3. re-
lect. d. 3. num. 5. Anton. Gomez. in l. 22.
Taurinum. 8. Gutierrez. in eodem cap.
quamvis pactum. vers. primum seruari
debet num. 1. 2. & 3. V. d. de success.
creat. lib. 2. d. 18. requisit. 29. limitat. 1.
num. 119. Graf. in d. successio ab intestato
toque 3. 10. num. 15. Fachin. controu.
iur. lib. 8. cap. 71. P. Sanchez in precept.
decal. par. 2. lib. 7. cap. 7. nu. 1. & Paul.
Galler. de renunciat. tom. 1. lib. 2. cap. 5.
num. 18. & tom. 2. cent. 1. renunciat. 25.
num. 61. in fine. Hi omnes denegantes
filia renuncianti intestatam patris
successionem, fundant conclusionem
hanc, autoritate *Alex. Io. Croc. Arel.*
& aliorum supra allegatorum, qui lo-
quuntur, vt dixi, quando parentibus,
quibus est renunciatum, vnà cum fi-
lia renunciante supersunt descenden-
tes, in his etiam terminis loquutus
fuit *Franc. Molin. de Rit. nuptiar. lib. 3.
quest. 92. nu. 3. 4. & 5. quem citat Fon-
tanel. de pact. nuptial. tom. 2. claus. 9. glos.
unica par. 1. nu. 69.**

IN secundo verò casu, quando tēpo-
re renunciationis extabant masculu-
19 li, & foeminae: sed tempore mortis pa-
tris solum supersunt foeminae; ipsius
renunciantis sorores; siue tempore
renunciationis, & obitus extabant
tantum foeminae, quæ paternæ succes-
sioni non renunciarunt, fatetur, non ul-
los magni nominis afferri posse *Do-
ctores*, qui contra filiam renuncia-
ntē responderunt; vt nimirum illa ad in-
testati patris, vel fratris successione
cum alijs sororibus concurrere non
possit, ex eo, quia illa renunciatio sic
simpliciter facta, nedum masculo-
rum fauore facta censetur, sed etiam
sororum foeminarum; quod proinde
si pater intestatus decederet, non per
hoc censeretur, filiam hanc, quæ re-
nunciauit ab intestato tacite vocasse;
sic

sic opinati sunt *Affl. decis. 161. Cotuar. ind. c. quamvis pactum par. 3. relect. S. 3. Vasquez de succes. creat. S. 18. n. 108. & 114. Laurent. de Pin. conf. 169. Paris. conf. 26. lib. 3. alijque, quos refert, & sequitur Cras. in S. successio ab intestato quest. 10. nu. 13. & 14. quibus addo Molin. de Rit. nupt. lib. 3. quest. 92. n. 27. & 32. cum seqq. & Mangil. de Impatatio. quest. 72. n. 13.*

Verum, in his etiam casibus magis communem sententiam esse in contrarium, non dubitamus; ut nimirum filia, quæ renunciauit ad intestati patris successionem cum alijs sororibus sit admittenda, excepto si probabili-
 20 bus argumentis, siue coniecturis appareret, recepisse patrem à filia renunciationem, ut alijs filiabus prodesse potuisset, & ut illæ omninò forori renuncianti præfererentur, *Bal. conf. 437. Crau. conf. 42. Boer. decis. 204. Dec. conf. 370. in fin. Lanar. conf. 49. n. 2. De Pont. conf. 39. n. 3. lib. 1. vbi pro filia renunciante bis per S. C. decisum refert, Ranbinus, & Ferrer. in additio. ad Guid. Pap. decis. 192. vbi in illo Senatu sic de more iudicandi testantur, Ant. Fab. diffin. 12 C. de pac. couen. super dot. & de erroribus pragmat. deced. 13. error. 9. circa finem, Fontanell. de pac. nuptial. lib. 2. glos. unica. claus. 9. num. 75. par. 1. Baez de non. melioran. dot. cap. 6. nu. 4. Rou. conf. 44. num. 5. lib. 1. Theodo. alleg. 36. num. 38. Iacq. Gall. conf. 64. num. 8. & 9. vbi similiter sic aliàs Sacrum Consilium iudicasse testatur, & omnium elegantissimè Hieromy. Gabr. conf. 131. nu. 13. lib. 2. quem omninò vide.*

In tertio autè casu, nimirum quādo tempore renunciationis nullus
 21 extabat descendens, nec demum in die obitus patris ab intestato defuncti superstitis aliquis fuit, fateor etiam, quamplures contra filiam renunciantem respondisse, ea quidem principaliiori ratione motos, cum in hoc casu

nullatenus considerari possit, recepisse patrem à filia renunciationem contemplatione descendentiū, quos non habebat, nec demum habuit; sic enim censuerunt nonnulli, quos refert, & sequitur *Carol. Ant. Pute. conf. unico num. 33. & 34. quod est impresū post conf. Sfort. Oddi; Verum ut èt in hoc casu pro filia renunciante communis, magisque recepta sit Doctorum sententia affirmo. indubitanter, nam eti renunciationis tempore nò aderant descendentes, poterant tamen nasci, sicque procreandorum contemplatione factam fuisse fateri debemus, vel ad minus, ut libera remaneret patri testandi facultas, quod cum demum, nec filij nati sunt, nec pater ipse disposuit; sed ab intestato decessit, deficit quidem renunciationis causa, ac proindè filia ipsa, renunciatione non obstante, aperto iure succedit, videatur quæ lo infra scripti, qui post alios hanc firmarunt conclusionem, *Ant. Gomez. in l. 22. Taur. nu. 12. Hieromy. Gabr. cit. conf. 131. nu. 14. lib. 2. Io. Gutier. in d. cap. quamvis potestatem, quest. omninò seruari nu. 2. de pac. in 6. Cancer. var. resal. lib. 3. cap. 19. d. num. 17. vsque ad 40. Franc. Molin. de Rit. nuptiar. lib. 3. quest. 92. numer. 46. P. Sanch. in præcep. Decal. lib. 7. cap. 7. nu. 20. Harthm. Pistor. lib. 4. quest. iur. quest. 6. num. 59. cum seqq. alijque communiter.**

In quarto autem casu, & sic in renunciatione, quæ fit à Moniali, fateor,
 22 omnes conuenire, ut semper illa dicatur realis, ita ut patre ab intestato defuncto, filia, quæ renunciauit, siue Monasteriū ex illius persona, nò modo à descendentiis, sed etiam à quocunque collateralis defuncto proximioris peritus excludatur, idque tam attentè mente renunciantis, quæ est, ut Deo seruire possit, & Mundum relinquere, quam attentè mente patris, qui renunciationem recepit, sum-

non sit verifimile, eam recepisse, ut deficientibus descendens succedat Monasterium; sed potius proximiores consanguineis, sic sanè scriperunt *Caupar. in d. cap. quantum pactum cit. S. num. 9. D. de Fram. b. decis. 375. Ron. conf. 43. nu. 7. Et conf. 44. similitur num. 7. M. Astril. decis. 65. & alij relati per Mechin. controuers. forens. cens. 1. cap. 5. per totum, ubi doctè loquitur.*

QUò verò ad vltimum, & postremum casum, sicut, qui putatur, patre
 23 ab intestato decedente, quamuis nullis relictis descendens, agnationis fauore filiam, quæ renunciauit nullatenus succedere posse; sed illam omninò à patris successione per Agnatos collaterales defuncto proximiores excludi, & hi sunt *Jacob. Menoch. vulgata conf. 6. Aym. Crau. conf. 856. Bursa. conf. 264. & Carol. Ant. Pus. citato conf. unico* post illa *Sforz. Odd. Verum* ut etiam in hoc casu filia, quæ renunciauit, succedat, agnatis proximioribus penitus exclusis, magis communem, & receptam esse aliorum sententiam, non dubitamus, ut videre est penes *Frano. Molin. tit. tract. de rit. nupt. lib. 3. quæst. 92. à num. 39. usque, & per totum nu. 46. Rolan. à C. magno. in obseruat. ad Conf. Menoch. cit. conf. 6. & Hartm. Pistor. ceteris omisis cit. q. 6. num. 53. lib. 4. qui omnes vnanimi consensu dixerunt, Aym. & Menoch. consultationem periculofam esse, ac proinde omninò abolendam, & tamen, uterque consuluerunt in aperta patris voluntate, qui bona sua ad agnatos peruenire volebat, sicque testamentum condendo, quamuis illud caducatum esset repertum, dicuntur entes præfati *Doctores*, causam fauoris agnationis in patre renunciatione à filia, recipiente esse dumtaxat interpretandam fauore descendens, quibus non existantibus tempore mortis patris, illam omninò cessare; quare cauendum est à *Guid. Pap. decis. 292.**

& Papou. lib. 16. tit. 4. arres. 8. & 18. quos citat, & sequitur Frano. Barry. de successio. lib. 11. tit. de par. de non succedendo num. 27. per totum, ubi Menoch. sequendo, pro Agnato, contra filiam renunciantem respondit, quamuis dicat, hoc ita de eum admittendum, si tempore renunciationis pater alios liberos, præter renunciantem non habebat, quia secus, dicit, quod admitteretur filia.

SED quicquid in terminis dictorum casuum præfati *Doct.* scripserint, pro eo, quod ad nostrum pertinet, illud certo certius est, aduersæ partis fautores *Doctorem* aliquem afferre non
 24 posse, qui pro eorum Cliente respondere ausus sit; nimirum pro tranfusaliter alterius agnationis, & familiae, ad propriæ filia renunciantis exclusionem, in quibus sanè terminis nostra cadit controuersia; nam, ut vidistis, *Doctores* illi, qui contra filiam renunciantem responderunt, intestatam patris successione ei denegantes loquuti sunt in terminis casuum supra enarratorum, & tamen in aliquibus ex eis fuit demonstratum, etiam ad tentam facti qualitate, super qua scripserunt, quod magis communiter eorum sententia improbat.

Quò sit, ut omni femora difficultate, firma remanet conclusio pro *Dominæ Principissa filia*, ratione, & veritate fundata, quod dum omnes casus, propter quas quales reuocatio fit, cessant, ac penitus in casu nostro deficient, primo, quia *Principis defuncto* alij descendentes, quamuis foeminae non superfliterunt, minulquo secundo *Collaterales agnati*, siue, ut aliunde *Aduersarij*, dici non potest, renunciationem fuisse à *Principissa filia* receptam contemplatione defoendentium, vel Agnatorum, idque in vim pacti, in renunciationis instrumento adiecti; cum quoque deficiat altera, & postrema causa, propter quam parte

pater solet à filia recipere renun-
tiationem, nimirum vt possit liberè de
bonis suis in vita, & in morte dispo-
nere:& in casu nostro Princeps ab in-
testato decessit, pro non facta habe-
tur renunciatio, sicque omni iure fit
locus intestatæ patris successioni;

IN nihilo obstante obiectione alte-
ra, quæ ex aduerso fit, dum præsup-
ponit Aduersarij, cōclusionem prædi-
ctam ex alio in casu nostro cessare, ex
eo, quod Domina Principissa filia
26 paternæ successioni ab intestato re-
nunciavit, non aliter descendentes
contemplatis, & sic cum verè intesta-
tus Princeps decesserit, non est tra-
ctandum, quia cessauit causa fauoris
libertatis testandi, ad id expendentes
*Collectar. in cap. propter ingratitudinem
nu. 34. in fine de donatio. Anton. Gomez.
in l. 22. I. aurium. 12. vers. quod tamèn
notabiliter intelligo, Io. Gutier. in cap.
quàmuis pactum, in verb. omnino serua-
ri debet, num. 4. & Hartbm. Pistor. lib.
4. quest. iur. quest. 6. num. 60.* Etenim ad
hanc imbecillè obiectionem respō-
detur, verissimum esse, renunciationē,
de qua agimus, factam fuisse succes-
sionum ab intestato: constat enim,
omnes renunciations, quæ à mulie-
27 ribus, dotibus receptis, fiunt, intelli-
gi ab intestato factas, quamuis sim-
plicitè initum esset pactum de non
sucedendo, *Dec. in l. fin. num. 25. vers.
idem tamen effectus C. de pactis;* sed hoc est
intelligendum in omni casu, in quo
viget vna ex causis, propter quas Pa-
tres solent à filiabus recipere renun-
tiationes, vt quia supersunt descen-
dentes, vel quia est contemplata fa-
milia, nam si illæ cessarent, renuncia-
tio euanesceat; Pactum enim illud, quod
28 in nostra, & in alijs multis renuncia-
tionibus legitur, vt nunquam præ-
tendi possit, quod per mortem patrū
absque descendentes sint illæ expi-
ratæ, siue familiaris contemplatione fa-
cta, probauimus supra ex receptissi-

ma Scribentium sententia aliud non
importare, siue aliam non posse reci-
pere interpretationem, nisi vt eo casu
libera sit parentibus disponendi fa-
cultas, etiam in defectu descendentiū,
non autem vt patre decedente ab in-
testato, si sola filia renuncians supe-
rest, sit illa à patris successione repe-
lenda, collateralibus admittis; illud
autem, quod in hac re scripserunt
29 *Collectar. Anton. Gomez. Io. Gutier. &
Hartbm. locis citatis* ad casum nostrū
allegare est impertinens satis; nunquā
enim Doctores isti peritissimi dixe-
runt, vt præsupponunt Aduersarij,
minusque affirmare se somniarunt,
quod vbi filia patri renunciat, eo adie-
cto, vt renunciatio non intelligatur
facta fauore descendentiū, vel agna-
torum, quod decedente demum pa-
tre ab intestato, filia taliter paciscēs,
à successione repellatur: sed casum po-
fuerunt, quando tempore renuncia-
tionis nulli extabant liberi, præter
quam ipsa renuncians, quæ renuncia-
do dixit, quod si liberi non nascan-
tur, possit eo casu Pater alijs venien-
tibus ab intestato, vel cuilibet extra-
neo bona relinquere, sine, vt dicit
Collectar. fieret propriè renunciatio
venientibus ab intestato, sub illis ver-
bis intra num. 34. *sed si tale iuramentum
præstaretur venientibus ab intestato, vel
alijs, forte;* &c. ex hoc dicunt hi Doctores,
quod si pater liberis non natis ab
intestato decederet, filia à succeden-
do repelleretur, idque forsitan summa
cum ratione; enixè enim constat, ex
hoc pacto renunciantis voluntatem,
ac patris, cui est renunciatum; eam
fuisse, vt deficientibus descendētibus,
succedere deberent alij venientes ab
intestato, & non ipsa renuncians; & sic
in hac renunciationis forma, in defe-
ctu descendentiū fuerunt expressè
contemplati alij venientes ab inte-
stato, id, quod in renunciatione, de
qua agimus, non aliter legitur, nun-
quam

quam enim dixit Principissa, quod ubi Pater sine filijs decederet, posset ille bona sua alijs venientibus ab intestato relinquere, vel quod eo casu succederent alij venientes ab intestato; sed tantum dixit, vt renunciaciones haberent effectum tam ad fauorem Principis patris, quam Don. Francisci filij, eorumque hæredum, & successorum vniuersalium, & particularium, adeò vt nunquam prætendi posset, quod per mortem eorundem dominorum donatariorum, absq; descendentes sint expiratæ, siue factæ contemplatione familiæ, & agnationis, quod quidē pactum demonstrauimus aliud non importare, nisi vt eo casu libera esset illis disponendi facultas in defectu descendentes, vt in puncto explicat *Hartbm. loc. cit. num. 61. vers. alio modo restringit Zas.* & demum in altero *vers. cum autem existimandum non sit*; id, quod ex illius pacti formula patet euidentissimè; dùm renunciat Principissa filia ad fauorem patris, eiusque fratris Don. Francisci, illorumq; heredū, & successorum vniuersalium, & particularium, quos. sine dubio dicendum est instituire illi voluissent, vel

30 vniuersaliter, vel particulariter, cum heres particularis esse non poterat, nisi testamentarius, & quamuis ab intestato poterat dari heres vniuersalis, & tamen paciscentium mentem attendere debemus, & sic tam filia renunciantis, quam patris, cui fit renunciatio, prout in hac renunciacionis materia attendendam esse admonent *Conar. in d. c. quamuis pactum par. 3. rel. d. 3. ante num. 5. Hierony. Gabr. conf. 131. n. 10. & seq. lib. 2. P. Molin. so. 3. de iud. & iur. disput. 579. n. 19. in fine, & P. Sanch. in præcept. decal. lib. 7. cap. 7. n. 18. & 19. nullo pacto est præsumendū, quod in hac stipulatione, quam legimus pro heredibus, & successoribus vniuersalibus, & particu-*

laribus sentire voluerint filia renuncians, & pater, cui fuit renunciatum, vt includeretur hæredes ab intestato venientes ex linea collateralali, & vt illis pater ipse prospicere voluisset, ad propriæ sobolis exclusionem; nam si contendit Dom. Dux, in hac renunciacione non fuisse contemplatos descendentes, sicque illorum fauore non posse dici, renunciacionis actum fuisse à principe patre receptum, quoniam modo credi potest, fuisse receptum ad fauorem ipsius Dom. Ducis ex sorore nepotis, si enim noluit acquirere pro descendētibus, certè à fortiori nec pro Collateralibus; & sic dico, quod dum legis præsumptio non

33 abistit, immò repugnat, vt mēs Principis fuerit recipere renunciacionē pro exclusione filia, & inclusione Collateralium, cum quoque deficient verba, ex quo in tota renunciacione non legimus, fuisse contemplatum, siue nominatum aliquem ex Collateralibus, sequitur certè dicendum, quod stipulando Princeps renunciacionem pro se, & filio, eorumque heredibus, & successoribus quibuscunque vniuersalibus, & particularibus, eo adiecto, vt deficientibus descendentes, renunciatio adhuc in suo robore stare deberet, aliud in mente habere non poterat, nisi renunciacionem recipere, ad hoc vt de bonis suis libera ei remaneret disponendi facultas, absque quod cogi potuisset in defectu descendentes instituire hæredem filiam renunciantem, vt *Arg. Crau. Gabr. Ros. Rom. & aliorum autoritate probauimus supra num. 12.* quod quantum sit de iure verum, tantum est in facto verissimum ex depositione vnius testis examinati ad instantiam eiusdem Dom. Ducis in processu vite, & militiae fol. 62. qui plene probat pro Domina Principissa; constat enim ex hac depositione, adeò verum esse, D. Principem

peti aliud in contractu renunciatio-
 nis non præcogitasse, nisi tantum, ut in
 defectu descendendum remaneret ei
 libera de bonis suis disponendi fa-
 cultas, quod cum demum se de libe-
 ris ad succedendum habilibus despe-
 ratum vidisset, quâvis renunciatio-
 nem pro se haberet tantis clausulis
 vallatam, adhuc dubitabat, si pote-
 rat libere de suo disponere, quod pro
 inde cõsiliu[m] querebat, an potuisset
 testamentum condere, eiusque bona
 relinquer[e] personæ sibi melius vi-
 sæ, absque quod cogi potuisset insti-
 tuere heredem filiam, quæ iam renun-
 cianerat, & cû ipsi responsu[m] esset,
 quod poterat libere disponere, ad
 huc remansit in ambiguitate, saniorẽ
 querens consiliu[m]: considera autem
 modo, si stipulando Princeps pro se,
 & heredibus quibuscumque, fensit
 nẽ, ut decedendo sine descendenti-
 bus, & ab intestato, succedere de-
 buissent Collaterales? etenim si vere
 35 Dominus Princeps pater filiam suã
 mediante hac renunciatione, ab eius
 successione excludere voluisset, etiã
 in casu quo ab intestato decessisset
 absque descendenti-
 bus, ad hoc ut
 succedere debuissent Collaterales
 siue Agnati, siue Cognati, quando
 pactu[m] à filia extorsit, ut nunquam
 prætendi posset renunciations cen-
 seri expiratas, per mortem ipsorum
 donatarioru[m] absque descendenti-
 bus, vel factas contemplatione familiae,
 procurasset, ut renunciaret filia ad
 favorem cuiuslibet heredis extranei
 quæ instituer[e] voluisset, ac omnium
 de quorumcunque venientium ab in-
 testato quamvis collateralium, si ab in-
 testato patrem ipsum mori contigit-
 set, hæc cautela[m] traditam per Do-
 ctõres, quos referunt, & sequuntur
*Consiliar. Theodor. d. alleg. 36. n. 34. &
 Caput. ad. Consuet. Neap. in Consuet.
 summarior. par. 3. s. 4. ante. n. 3. vers. Itẽ
 si in successione, ubi inter alios citant*

*Ant. Gomez. loc. proxime cit. id quod tunc
 nullibi in nostro renunciationis instru-
 mento legamus, non est cur de extra-
 neorum favore ab intestato venien-
 tium nunquam contemplatorum ad
 propriæ filia exclusionem hic tractari
 possit; quod cum sole clarius sit, am-
 plius hac in re non insisto.*

Sed ulterius progrediendo; cû n-
 certum sit, hæc omnia supra iam
 dicta tam benè procedere in succes-
 sione bonorum allodialium; dico tã-
 do, quod indubitata illa reddetur, &
 penitus sine vlla controversia in suc-
 cessione bonorum feudalium, super
 qua nostra occurrit disceptatio; con-
 stat enim feudali functione cautum
 36 esse renunciationem, siue refutatio-
 nem, quæ fit de feudo, semper dici
 personalem, factam scilicet contem-
 platione illius, cui fuit renunciatum,
 eiusque filiorum tantum, quãvis re-
 futatarius renunciationem receperit
 pro se, & heredibus, & cui ipse dederit;
 unde si demum refutatarium ipsu[m]
 sine filio mori contigerit, refutans, si-
 ue renunciatis uti defuncto feudata-
 rio proximior, pacto non obstante ad
 feudi renunciati successione[m] admit-
 titur, agnato remotiore penitus ex-
 cluso, hic est *tex. satis vulgatus in cap.
 unico, de eo, qui finem fecit Agnato de
 feud. pater. in quo est benè notandum,*
 37 *verba illa suisque heredibus, & cui ipse
 ipse dederit idem importare, ac si dictu[m]
 esset pro heredibus quibuscumque, quæ
 tantum verba in nostra renunciatio-
 ne leguntur, ut per Doctores, quos
 referunt D. Cardinal. Tusch. pract. con-
 clus. litter. C. concl. 295. num. 7. Mart.
 tract. de clausulis par. 1. conclus. 93. &
 108. & in summ. success. legal. part. 3.
 q. 7. art. 3. num. 17. Cucher. decis. 26. nu-
 18. vers. qui omnes equiparant. & Moh-
 ses. ad Consuet. Neap. tom. 2. par. 101
 quest. 20. num. 11. immò maioris im-
 portantiæ esse clausulam, & quibus
 dederit, quàm illam pro heredibus.*

& successoribus quibuscumque, de-
 clarat *Camer. in cap. imperialem fol. 29.*
lit. D. cum seqq. & D. Cardinal. Tusch.
loco citat. num. 8. & in terminis tex. in d.
cap. unico, de eo qui finem fecit, & c. Con-
filiarius Theodorus omninò videndus
allegat. 36. num. 29. per totum; Vndè se-
 quitur, quod quemadmodum ex di-
 spositione *text. prædicti*, vbi *Andr. &*
omnes, clausula, & quibus ipse dederit,
 facit vt personalis dicatur renuncia-
 tio, à fortiori personalis censenda erit
 cum clausula *pro heredibus*, & succes-
 soribus quibuscumq; sequitur etiam in
 casu nostro, quod sicut clausula, &
quibus ipse dederit nihil operatur, quã-
 do persona, cui fuit renunciatum non
 disposuit, vt per *Andr. in d. cap. unico,*
num. 1. ibi, & cum cui dederit, non ha-
bet filium, nec alij dedit, & c. & optimè
per Aluar. num. 3. sub illis verbis, neq;
ista verba, & cui dederit aliquid ope-
rantur, postquam vassallus non fuit vsus
illa potentia sibi attributa, & c. sic etiam
 clausulam *pro heredibus quibuscumque*
 refutatio non disponente, siue ea
 non vteute, nullius erit releuantia.

Sed aduersus prædicta insurgunt
 aduersarij asserentes nullatenus ea
 ad casum nostrum pertinere, idque ex
 38 pluribus; & primo contendunt dispo-
 sitionem *text. in d. c. unico* procedere
 tantum, quando agitur de succeden-
 do in feudo ex pacto, & prouidentia;
 secus autem vbi ageretur de succedē-
 do in feudis hereditarijs, qualia sunt
 in Regno omnia, ad id expendent
Io. Vincent. de Anna in repetitio. Rubr.
& c. 1. de vassal. decrep. etat. num. 353.
& Consiliar. de Georg. allegat. 17. nu. 19.
 & 20.

Secundò dicunt, quòd quando esset at-
 tendenda dispositio *text. in d. c. unico,*
 fieret locus in casu nostro duabus li-
 mitationibus inibi positis; nãm quã-
 nis in prima parte *text.* dispositum sic
 dari regressum renuncianti, quando
 feudum Agnato, suisque hæredibus,

& quibus ipse dederit refutatum ex-
 titit, defuncto demum refutatio si-
 ne filijs; in secunda tamen parte hæc
 conclusio duobus modis limitatur: &
 primò, quando feudum fuisset omni-
 nò refutatum, ibi in *text.* nisi *feudum*
omninò refutauerit. Secundò vbi re-
 nunciatio, siue refutatio fuisset in ma-
 nibus Domini facta, ad hoc, vt refuta-
 tarium, quasi de nouo beneficio in-
 uestiret. Dicunt modo Aduersarij ca-
 sum nostrum contineri sub his dua-
 dus limitationibus; non autem sub
 prima dispositione, contendentes
 Principissam filiam omninò feudorũ
 successioni renunciaffe, & in manibus
 Domini nostri Regis, ob regij assen-
 sus impetrationem super renuncia-
 tione subsequutam; idque sat esse di-
 cunt, vt renunciatio, de qua agimus
 realis, non autem personalis sit diudi-
 dicanda, & per consequens fore Prin-
 cipissam à feudorum successionem re-
 pellendam.

At pro Domina Principissa insistē-
 do semper in conclusione paulo ante
 firmata, replicamus factas oppositio-
 nes omni prorsus fundamento care-
 re, & quod ad primam attinet, dicant
 Aduersarij quicquid velint, nimirum
 39 *text. in d. c. unico, de eo, qui finem fecit*
Agnat. loqui in feudo ex pacto, &
 prouidentia, prout & quamplurima
iura, quæ in feudorum libris scripta
 inuenimus; sed dicant infimul, feuda
 omnia in Regno, non aliter dici sim-
 40 pliciter hæreditaria, sed omninò mi-
 xta: participat enim de feudo ex pa-
 cto, & prouidentia, cum in illis non
 possit quilibet heres institui, sed is
 tantum, qui à primo descendit acqui-
 rente; participant etiam de feudo he-
 reditario, ex quo ille, qui succedere
 vult, heres esse tenetur ultimi dece-
 dentis, & sine hereditaria qualitate
 succedere non potest, vt post *Camer.*
explicat Dom. Regens Rouit. in responsio
post 11. decis. Domini Reg. de Ponte à
num.

num. 36. usque ad 40. subdens ibi feudum mixtum vnum, & idem esse cum
 41 feudo ex pacto, & providentia hæreditario, ac proinde omnia iura feudalia, quæ in feudo ex pacto, & providentia loquuntur, habere etiam locum in feudo hæreditario mixto scilicet, docet idem *Dom. Rouit. eodem responso nu. 45. 46. 74. 111. & 112.* id quod nemo ex nostris, qui per legitimos iuris feudalis tramites deambulare voluit, in dubium reuocauit; etenim
 42 omni tempore vidimus, quod quando in Regno de feudali articulo disputari contigit; in defectum iuris municipalis eiusdem Regni, semper pro quæstionis resolutione, ad iura feudalia communia fuit habitus recursus; sunt enim illa apud nos receptissima, & passim secundum ea iudicatur; *glos. final. in Constitut. ut de successione in verb. iuriam col. 3. S. similiter erat, Andr. in cap. 1. in fine, de feud. cognit. D. Pres. de Franch. decis. 19.* in qua cum feudalis quæstio decidenda occurreret, fertur decisio secundum ius commune feudorum, & tamen nõ de feudo ex pacto, & providentia; sed hereditario mixto agebatur, subdens *nu. 6. hæc verba. Et maximè hæc opinio habita fuit pro vera in Sacro Consilio, in quo seruantur capitula prædicta vsuum feudorum, idem dixit D. Regens Rouit. loco cit. num. 1. alijq; quos insequendo congerit D. Preses Cacacius in responso impresso per D. Fiscalum Lomar. in reper. feud. Regentis, eius patris in cap. 1. de success. feud. num. 13.* quibus addo nouissimè *Horat. Montan. in cap. Imperialem S. præterea Ducatus num. 97. in fine vers. & de obseruantia in Regno nostro.*
 Quodque hoc verum sit, ac penitus sine ulla controuersia, patet ex relatis per *Io. Vincent. de Anna ab Aduersarijs allegatum d. num. 353. usque ad num. 405.* Dubitauit ibi insignis ille Feudista, quid dicendum, quando

43 sine descendantibus moritur filius, cui Pater feudum refutauerat, patre ipso, & fratre superstitibus, quis nã ad feudi successione veniat admittendus, pater, vel frater, & si pater, an iure reuersionis, vel potius hæreditario; allegabatur *Andr. in cap. 1. de natur. success. feud. col. 2. vers. benè putamus,* ubi dicit patrem admittendum esse, & iure hereditario, nõ autem fratrem, nisi omninò ille feudum filio refutasset, vel in manibus Domini, allegando *text. in d. c. unico, de eo, qui finem fecit; ex aduerso autem dicebatur text. in d. cap. unico, per Andr. allegatum procedere in feudo ex pacto, non autem in feudo hæreditario, de cuius successione agebatur, ac proinde pro quæstionis resolutione allegari non posse; hac tamen oppositione non obstante, testatur Anna, iuxta Andr. sententiam, cui ipse inherebat, fuisse pluries per S. C. pro patre contra fratrem pronũciatum; & iterum cum de eadè quæ-*

44 stione disputari contigisset super successione feudorum remansorum in hereditate quam Anibalis Gamba-curta, cui mater feuda refutauerat, dicebat mater refutans, ipsam esse ad feudi refutari successione admittendam, attenta dispositione *text. in d. cap. unico: è contra defuncti soror utrinque coniuncta, cuius partes tuebatur Ioan. Andr. de Geogr. quem ex aduerso scribentes allegarunt in relata alleg. 17. num. 18. & 20.* dicebat ipsam esse admittendam, in nihilo obstante dispositione *text. in d. cap. unico, ex quo loquebatur in feudo ex pacto, & sic ad hæreditarium applicari non poterat; Attamen Sacrum Consilium habèdo refutationem pro personali, non autem pro reali, ad matris fauorem iudicauit, & sic Georgius sententiam contra clientem reportauit, ut ipse in fine allegationis testatur, fuitque in causa illa per D. Presid. de Franch. decisio emanata quæ est 591.*
 in

in *volum. suarum decisionum*, quod docet etiam *Reg. de Pont. tract. de potest. Proreg. in tit. de refutat. feud. in princip. num. 29. vers. & refutatio*, vbi expressis verbis dicit, quod si refutatio fuerit facta filio, suisque hæredibus, & cui dederit, quod decedente demum refutatoario superstitibus patre refutante, ac fratre, Pater refutans in feudi successione fratri, ipsiusque filio præfertur; quibus sic stantibus corruiit prorsus oppositio facta; nimirum, quod *tex. in d. c. univ.* loquitur in feudo ex pacto, & non in illo hereditario, cum etiam in hereditario procedat; immo maiori cum ratione illius dispositio adaptatur in feudo hereditario, quam propriè in feudo ex pacto, vt satis benè docet *Marin. Frec. de subfeud. lib. 3. in tit. de differen. inter feud. ex pacto, & hereditar. differen. 11.*

M Inus etiam dicimus secundam obstare oppositionem; etenim facili quidè modo demonstrabitur casum nostrum non aliter sub duabus limitationibus positus in dicto *cap. unico* contineri, sed præcisè versari sub principali illius dispositione, quæ probat renunciationem, quæ fit de feudo agnato, suisque hæredibus, & cui ipse dederit personalem esse; constat. n. ex renunciationis tenore Principissam
 45 nunquam feuda paterna, aliaque antiqua renunciasse omninò, nec etiã in manibus Domini, in quibus quidem duobus casibus dicit *tex.* renunciationem effici realem; quod vt fiat manifestissimum, illud necessariò discutendum venit; nimirum, quando verè dici possit renunciationem esse
 46 factam omninò, ad hoc vt realis sit illa diudicanda, iuxta *text. in d. c. unico in 2. par.* Ad quod respondemus verbum illud omninò duplicem à *Doct.* ribus recepisse interpretationem; alij enim æstimarunt, renunciationem tunc inteiligi factam omninò, quando fit in manibus Domini, ad hoc vt ille de no-

uo inuestiat aliquem; & hi sunt.

Balin d. cap. unico nu. 2. dicens, quod vbi in *tex.* legitur nisi feudum omninò refutauerit, in quibusdam codicibus legitur nisi feudum Domino refutauerit, idemque in *cap. 1. vers. pro vltiari, de alienat. feud. in cap. 1. col. 1. vers. secunda conclusio Imper. Lotth. in Authen. in successione, ante num. 7. vers. nec renunciatione penditur C. de suis & legit. hered. & in cons. 181. vol. 1.*

Aret. cons. 3. vbi dicit refutationem feudi omninò, siue in omnè casum nil aliud esse, nisi resignationem in manibus superioris Domini.

Alex. cons. 13. nu. 4. 5. & 7 lib. 5.

Affl. in c. 1. num. 36. notab. 3. de vas. decrep. atat.

Ruin. cons. 1. nu. 17. & nu. 20. lib. 1.

Philip. Corne. cons. 180. vol. 4.

Iacobin. de feud. in cap. quod incipit, et vnus. ex dictis vassallis num. 5. 6. & 7. fol. mibi 99.

Ripa in l. naturaliter §. nihil commune, nu. 108. ff. de acq. possessione.

Capic. in inuest. feud. in verb. feudorum diuisio, in 4. limitatione vers. tertio nota fol. mibi 163. vbi allegando *Iacobin.* loco cit. hæc dicit verba. Tertio nota, quod volens omninò renunciare, & in totum amittere ius feudi, non potest hoc facere, nisi renunciando in manibus Domini ipsius feudi, *Iacobin. & c.*

Loffred. in cap. 1. de natur. success. feud. fol. 48. in fine, vers. & expressè dicit Franc. de Aret.

Ioannes Vinc. de Anna in repet. cap. 1. de Vasal. decrep. atat. vbi num. 53. dicit in manibus Domini tunc dici fieri refutationem cum in potestate, dominio, & possessione Domini feudum relinquatur.

Reg. Reuert. decis. 73. lib. 2. in manuscriptis. Io. Vinc. Hond. cons. 36. à num. 21. ad 27. lib. 1.

Alij autem interpretati sunt, renunciationem tunc dici factam esse omninò, & sic realè fore, cèsendã, quando

do generaliter, & in rem esset facta, nimirum ad fauorem quorumcumque; nulla in renunciationis contractu nominata, aut expressa persona, cui renunciatur; ita vt nullatenus colligi possit, quod fuerit facta renunctio respectu alicuius; ceterum si facta reperiretur ad fauorem alicuius, sicque expressa, & nominata esset persona, cui fuit renunciatum, siue ad fauorem, cuius esset facta renunctio, semper personalis illa iudicabitur, ac proinde si facta apparet Titio, eiusque hæredibus, & successoribus, & cui ipse de-derit, defuncto demum Titio refutatio sine filiis, quia illa refutatio, siue pactum factum fuit in personam Titij, eiusque hæredum, qui intelliguntur de filiis, non autem de alijs, pactum illud dicitur personale, & ultra personas illas non egreditur, sicque refutans, siue renuncians, alijs remotioribus Agnatis penitus exclusis, ad feudum refutati successionem admittitur, ita scripserunt.

Aluarot. in d.c. unico nu. 3. de eo, qui finem fecit, ibiq; Glo. & Jacob. de Beluis.

Alex. conf. 13. nu. 5. & 6. vol. 5.

Ant. Capyc. in citato verb. Feudorum diuisio in 4. limitat. fol. 163. vbi dicit, hoc notandum esse, ad intellectum eorum, quæ dicit Andr. in d.c. unico.

Loffred. in d.c. 1. de natur. success. feud. f. 48. vers. sed posito, quod dicta renunctio.

Liparul. in addito. ad Andr. in cap. 1. de vaf. decrep. atat. in verb. vel simpliciter, per totum.

Hieronym. Gabr. conf. 89. nu. 8. & 9. lib. 11. vbi expressis verbis dicit, quod quando non est renunciatum respectu quorumcumque generaliter, & in rem, nulla expressa persona; sed apparet esse factam renunctioem nominatis personis, personalis dicitur renunctio; & fit locus primæ parti dicti cap. 1. de eo, qui finem fecit, vt nimirum non obstante pacto, & cessione, qui cessat admittatur, ex quo renuncians non

presumitur, quod voluerit prodesse personæ extraneæ; sed solum expressis.

Reg. Lanar. conf. 49. nu. 6.

Camil. de Medic. conf. 2. à num. 126. vsque

ad 132. vbi dicit, quod quando renunctio fit simpliciter in manibus Domini, nulla mentione facta certæ personæ, tunc realis illa dicitur; verum si certæ personæ, eiusque heredibus facta esset, personalis censetur, quia intelligitur pro se, & filiis, adeò, quod refutatio sine filiis defuncto, refutatio renunctioem non obstante succedet, subdens num. 178. & sequ. conclusionem hanc adeò veram esse, nimirum refutationem personalem censeri, quando fit Agnato pro se, & heredibus, quod si in renunctioem clausulæ adessent solitæ generales, cedendo, & renunciando omne ius, etiam de futuro, quod adhuc non includeretur casus futuræ successionis, quin refutans succederet, quando is, cui est facta refutatio, sine filiis decederet.

Aurel. Corbul. tract. de iur. emphyt. in tit. de caus. priuat. ob renunctioem num. 2. et sequ. vbi explicat fauore cuiuscumque; Notario stipulante pro omnibus.

Fab. de Anna in additio. ad singul. 439. sui genitoris, vbi inhærendo sententiæ Capyc. & Loffred. loc. cit. eiusque genitoris in d. cap. 1. à num. 71. vsque ad 77. de vaf. decrep. atat. dicit, quod non est verbum omnino, & in omnem causam, quod facit renunctioem realem; sed solum quando fit in duobus casibus, vt supra enarratis, adhuc si esset dictum omni iuri, quod habere sperat, sicque subdit, communem esse Feudarum traditionem.

Scipio Theod. allegat. 36. num. 34. per totum omnino videndus.

Henric. de Rosental. de feud. cap. 2. conclus. 30. num. 6. & in litera C. & D. & concl. 21. nu. 8. & 9. vbi notabiliter dicit, adeò verum esse, ad hoc, vt dicatur refutatio facta omnino, & sic realis, quod fiat nulla contemplata per-

C
sona,

sona, vt quamuis facta esset in manibus Domini, eo tamen expresso, vt talis Agnatus de feudo inuestiatur, & sic illum nominando, personalis dicitur talis renunciatio, id, quod etiam pro indubitato affirmat Gratia. *discept. forens. tom. 3. cap. 557. nu. 57. & seq.*

Modò deueniendo ad rem nostrã; cùm certum sit, renunciationem, de qua agimus, nullatenus à Domina Principissa in manibus Regis nostri factam fuisse, nec similiter renunciãse illam simpliciter. i. nulla expressa, aut contemplata persona, in quibus tantum duobus casibus, vt dictum est, renunciatio in feudis dicitur realis; sed ex renũciationis tenore apparet, enixè fuisse illam conceptam ad fauorem certarum personarum; nimirũ Principis patris, ac domini mei Don Francisci fratris, eorumque heredum quorumcumque, qui intelliguntur de filijs, certè personalis, non autem realis censenda est renunciatio ista, & sic fit locus dispositioni *tex. in d. c. unico in prima parte*, vt refutatio sine filijs decedente, ad feudi refutati successiõnem, qui illud refutauit, Agnato remotiore excluso, sit omninò admittendus; id, quod etiam satis benè, & in puncto considerauit Reg. de Pont. *tract. de potest. Proreg. sit. de refutatio. feud. in princ. num. 29. Reg. Roui. cons. 43. nu. 11. lib. 1.* alijque nostrates passim, sine contradicte.

NEc, quæso, dicant amplius aduersarij, renunciationem, de qua agimus dici factam in manibus domini, & sic realem esse censendã; ex quo super illa D. Rex noster assensit, sicque assensum operari, vt renunciatio cum hac solemnitate facta quamdam fictam contineat feudorum relaxationem in manibus Domini, vt feuda illa conferat in personam proximioris, agnati, vno actu occultato, idque ex regula *l. lege obuenire ff. de verb. signific. vbi qui*

consentit, siue confirmat, dat, Andr. allegantes in *d. c. unico col. 4. de eo, qui sine fecit Agna. Marin. Fres. lib. 2. de subfeud. quest. 14. n. 3. fol. mihi 199. & Bazar. in d. c. unico n. 14.* Etenim pro responsione fas sit mihi dicere, assertionem hanc esse satis erroneam, & signanter in casu nostro; quod vt clarum fiat, dico primò, terminos *tex. in d. c. unico* afferri in hac causa vt casum decedentes, nostro fortiores, ibi enim, qui refutat, feudum possidet, illudque in agnatum trãfert, & quamuis Agnatus refutatum feudum recipiat pro se, suisque heredibus, & cui ipse dederit, si tamen ipsum sine filijs mori contingerit, refutanti, pacto. i. refutatione nõ obstante, ad succedendum datur regressus, quando autem filia patri renunciat, nil possidet, quod transferre possit; sed tantũ promittit patri non succedere, vnde defuncto patre sine filijs, à fortiori, & maiori cum ratione, renunciatione non obstante, agnatis exclusis succedere debet filia renunciãns; affirmare autem, assensum super refutatione impetratum efficere, vt refutatio quamdam fictam contineat relaxationem in manibus Domini, ad hoc vt demum Dominus ipse refutatum feudum in proximioris Agnati personam conferat, vno actu occultato ad casum, quãdo filia patri renunciat Regio accedente assensu non applicatur, ex quo mediante hac renunciatione pater renunciarius feudũ non acquirit, quia suum est, & quod suum est amplius suum effici non potest, sicque nullatenus considerari potest relaxatio aliqua in manibus Domini, vt ille vno actu occultato patrem renunciarium de feudo, quod semper possedit, & possidet, inuestiat; hoc enim impossibile est, operatur autem assensus, qui super renunciatione impetratur, ad hoc, vt actus ille renũciationis

robur accipiat, dum tractatur de remittendo, donando, & cedendo successionem bonorum, quorum commercium, absque supremi domini consensu prohibitum est, ad *tex. in c. 9. de prohib. feud. alien. per Lothar. & in c. 1. de prohib. feud. alienat. per Freder.*

Sed non discedendo à puris terminis *tex. in d. c. unico*, dico secundo, satis

51 esse à veritate procul affirmare, refutationem dici factam in manibus Domini, dum super illa Regius fuit impetratus assensus; constat enim si ne controuersia, assensum à contractu regulari, illiusque naturam assumi *Fréd. lib. 2. de subfeud. verbo. 1. quæst. 2. n. 14. fol. mihi 177. D. Reg. de Pont. conf. 64. n. 36. lib. 1. & D. Reg. Rouit. cæteris omiſſis decis. 84. n. 7.* quod proinde

52 quando interponitur assensus super contractu, quem contrahentes sine illo perficere possunt, videtur esse sicut verba superflua stipulationis, ac si diceretur *Arma utrumque cano*, quæ nihil addunt, ita *Andr. in c. 1. S. sed nec est alia instior. n. 38. qua sit prim. caus. benef. amittend. D. Reg. de Pont. trinc. de potest. Præreg. sit. de refutatio. feud. S. 5. n. 4.* hoc posito, peto ego in refutatione, quæ sit de feudo in Agnatum proximè successurum, requiritur ne regius assensus certe non, cum proximior agnatus, feudum, quod refutatur, de nouo non acquirat: sed potius acquisitum capiat; comprehenditur enim sub prima inuestitura, & cum sit de sanguine primi acquirētis, non dicitur noua persona in feudo,

53 unde dicitur propriè refutatio præmatura successio, & sic non est, cur dici possit assensu indigere; sunt iuramentis vulgata in *c. 1. S. & si libellum de alien. feud. pater. & in c. 1. S. sed, & res, per quos fiat inuelt. & utrobique Andr. D. Præf. de Franb. decis. 663. n. 4. & 6. Io. V. in. de Anna singul. 569. D. Reg. de Pont. cit. sit. de refut. Feud. in princ. n. 4. Oflau. Barmaccar in comment. ad tit. si*

de feud. defun. in cap. beneficium à vassallo num. 112. Reg. Rou. conf. 9. num. 9. lib. 2. & latius dixi ego lib. 1. resol. quos. cap. 23. modò deueniendo ad rem nostram, dico sic, si assensus regulatur à contractu, illiusque naturam assumit, & quando impetratur super contractu, qui alias sine assensu perfici potest; habetur, ac si non esset impetratus, cum nihil contractui addat, consequens erit dicere, quod si impetratur super refutationis contractu, quem certum est assensu non indigere, dum viribus factæ refutationis nihil addidit, operari certe non potest, ut dicatur refutatio in manibus Domini facta, sed adhuc dicitur simplex eo modo, & forma, prout consideratur sine assensu; unde merito insignis *Io. Vinc. de Anna*, post alios, quos citat in citato *cap. 1. n. 55. de vassal. decrep. atal.* explicando, quomodo dici possit factam esse refutationem in manibus Domini, dicitur

54 cit, sic verè, & propriè dici factam in manibus domini, quando feudum in dominium, potestatem, & possessionem Domini dimittitur, & relaxatur.

Insuper, ut in hac re cesset prorsus omnis dubitatio; si diceremus, in contractu refutationis de necessitate requiri assensum, prout iure cautum est, quod non requiritur adhuc dicitur, assensum super refutatione impetratum nullo modo operari posse, ut dicatur refutatio in manibus Domini facta; etenim illud apud Nostrates fuit semper receptissimum, & sine

55 ne controuersia, quod quando Dominus Rex noster assentit alienationibus feudorum, nil Emptoribus de nouo concedit, nec aliquid in illorum personas transfert, sed tantum tollit obstaculum prohibitium alienationis; feudatarius autem est ille, qui suum vtile dominium in alium transfert, & emptor, qui cum feudatario contrahit, dicitur ab eo causam

habere, non autem à Domino, ita
Andr. in c. Imperiale n. 11. vers. sed &
vendebatur, de probib. feud. alienat. per
Feder. ibique Loffred. fol. 63. a. 1. vers. su-
pra scriptis tamen non obstantibus, &
Doctissimus Camer. fol. 43. n. 4. in vtra-
que col. vbi declarat regulam tex. in
d. l. lege abuenire de verb. signif. quod
qui confirmat dat, & regulam alterā
quod aliud sit dare, & aliud danti
consentire, Idemque fol. 53. lit. F. ibi
nām tertium est à Domino nihil trāsferri,
sed solum tantum impedimentum, &c. &
f. 78. lit. C. vers. nihil ergo de suo alienat
quando consentit, & fol. 79. lit. T.
vers. quinta conclusio, optime Ma-
rin. Frec. lib. 2. de subfeud. quest.
29. n. 3. fol. 217. Ispatul. in addi-
tio. ad Andr. in d. c. Imperiale n. 14. in
verb. colligitur, D. Praef. de Franc. decis.
540. a. n. 9. cum seqq. D. R. de Pons. cit.
lit. de Refut. feud. S. 3. n. 24. & S. 8.
n. 6. 7. 8. 9. & 10. & S. 11. n. 17. & in
lectur. Feud. lect. 16. n. 18. & nouissime
Horat. Montan. in d. c. Imperialem n.
108. 109. & 110. Si ergo Rex assen-
56 tiendo nihil confert, nihil transfert,
nihil de nouo concedit, sed tantum
suum accommodat consensum, tollen-
do obstaculum iuris prohibitiui, sicq;
contrahentium voluntatem exeque-
do, quo nām pacto affirmari potest, as-
sensum operari, vt refutatio sic facta,
quamdam fictam contineat feudi re-
laxationem in manibus Domini, vt
feudum illud conferat in personam
Agnati, vno actu occultato

Supereft modò, vt respondeamus
ad *Dactares* ex aduerso allegatos, &
57 primò ad *Andr.* quem penitus nega-
mus afferuisse in *d. c. unico col. 3. de eo,*
qui finem fecit, renunciationem factam
cum regio assensu, haberi, ac si facta
illa esset in manibus Regis, sicque rea-
lem esse censendam, nullibi enim in
Andr. hoc legimus, sed tantum quærit
in *vers. faciunt pro questione volata,* an
consensus à Domino præstitus super

alienatione feudi, et præiudicet, si de-
mum contigerit, venditorem sine hæ-
rede decedere, & dicit, quod sic, cum
per consensum superioris pactum il-
lud ad fauorem recipientis, huiusq;
hæredum effectum fuerit reale, ex quo
assentiendo Dominus, abdicauit à se
ius suum, etiam in casu mortis vendi-
toris sine hæredibus, sicque assenti-
se pro emptore, & hæredibus suis,
subdit demum *Andr.* aliud esse in casu
illijs *cap. unico;* nam ibi, qui decedit si-
ne herede, non est alienans, sine refu-
tans, sed refutatarius, quod proinde
dicit, casum illius *cap.* non facere pro
prædicta questione, hoc dicit *Andr.*
quem sequuntur *Marin. Frec. & Balza-*
ren. locis supra allegatis, & sic *Doctores*
istii non probant ad quod allegantur,

Vnde sequitur, remanere absolu-
tum casum nostrum, non aliter
58 sub duabus limitationibus in *d. cap.*
unico positis; sed sub principali illius
dispositione contineri, nimirum, quod
dum Princeps renunciatarius absque
descendentibus feudorum successio-
nis, capacibus decessit, & ab intesta-
to datur, filie renuncianti ad succede-
dum regressus, pacto, seu renunciatio-
ne nõ obstante, sicque contra casum
legis loqui eum, qui affirmare præsum-
pserit, renunciationem à Principissa
filia patri factam, suisque hæredibus,
& successoribus quibuscumque, realem
esse, non autem personalem; id, quod
cum vidissent Adversarij nullum pos-
se recipere obicem, alias in possesso-
rio demonstrare curarunt, sed frustra,
text. in d. c. unico in prima parte casilio
non applicari ad casum nostrum, ex
quo ibi refutatio fuit facta Agnato,
suisque hæredibus, & cui ipse dederit,
renunciatio autem, de qua agimus
fuit facta Principi patri, suisque hæ-
59 dibus, & successoribus quibuscumque
& sic satis differre clausulam *qui dederit,*
de qua in *tex.* ab illa quibuscumque
de qua in renunciatione continetur

tes, clausulā *quibus dederit*, tunc æquiparari clausulæ *quibuscumque*, quando illa posita reperiretur absolute, & de per se, dicendo *Titio, & quibus dederit*, sub hac æquā forma, dicunt ex adverso, importare illam, & comprehendere successiōem vniuersalem, & particularē, ex testamento, & ab intestato, at posita post verbum *heredibus*, nimirum *Titio, suisq; heredibus*, & *quibus dederit*, importare tantum dispositionem inter viuos, ex quo verbum *heredibus* præcedens refertur ad successiōem vniuersalem ex vltima voluntate, verba verò sequentia: *& quibus dederit*, non nisi ad contractum inter viuos, ne trahantur ad iam specialitèr disposita, ad id expēdentes *Dec. in conf. 170. num. 2. & 3. relatum à Cardin. Tufcb. citata lit. G. conclus. 295. num. 4.* ex quo sequitur, quod cum Princeps stipulatus fuerit pro heredibus quibuscumque, bene sub tali stipulatione possunt comprehendī heredes, quamuis extranei, habiles tamen, & capaces ad succedendum in feudis, qualis est Dominus Dux Bracciani, & sic quamuis Princeps renuaciatarius sine filijs decesserit, filij tamen, quæ renuaciatarius ad succedendum nō potest dari regressus, vigore dispositionis *text. in d. cap. unico*, dūm verba illa, *& cui dederit* in *tex.* posita non possunt referri ad vltimam voluntatē, prout refertur clausula *quibuscumque*, sed tantum ad contractum inter viuos.

Attendamus responsionem. Dixi supra *num. 11. 12. & 34.* Principis stipulationem pro se, & heredibus quibuscumque, dūm descendentiū, & Agnatorum denegabatur cōtemplatio, de necessitate intelligendam pro heredibus, & successoribus testamentarijs, non autem ab intestato: dixi demum *num. 37.* nulla adhibita distinctione, clausulā *quibus dederit*, & clausulam *quibuscumque*, in terminis *tex. in*

d. cap. unico æquiparari; nunc idem confirmando demonstabo, & faciliter, quā inep̄ta sic *Dec.* distinctio circa prædictarum clausularum æquiparationem, & discrimen, sine ratione, & fundamento, quod vt pateat, dico sic. Dubitavit *Dec. d. conf. 170.* an in emphyteusi Ecclesiæ concessa Titio, eiusque heredibus, & quibus ipse dederit, succedere possit filius legitimatus, siue quilibet extraneus, quem emphyteuta heredem instituerat, & negatiuè respondit, cum emphyteusis Ecclesiæ concessa Titio, & eius heredibus, de sui natura, iuxta communē, & receptissimam *Doctorum* sententiam, ad extraneos heredes non transeat; sed tantum ad filios, & descendentes ipsius recipientis, nihil obstāte clausula illa in concessione addita, *& quibus dederit*, nam cum non stet absolute, & de per se; sed post verbum *heredibus*, dicit *Dec.* quod non potest intelligi, vt transeat emphyteusis ad extraneos per hæredis institutionem; sed tantum per contractum inter viuos, illam in extraneum alienando; Fateor pro hac *Dec.* opinione hucusque me nō vidisse *Doctorem* illam insequentem; sed omnibus, qui de his egunt, vnico spiritu assentientibus, emphyteusim Ecclesiæ alicui cōcessam pro se, heredibus, & quibus dederit, ad extraneos institutionis titulo transire, ac si dictum esset, pro heredibus quibuscumque, vtramque clausulam sic indistinctè æquiparantes; videatur pro nunc infrascripti de communi attestantes, *Curt. iur. conf. 4. d. m. 1. vers. tamen quando emphyteusis ecclesiastica est concessa. Conar. var. resol. lib. 2. cap. 17. num. 5. vers. quarta conclusio.* sub illis verbis, *nempe si data sit pro heredibus quibuscumq; &c.* & de quibus ibi, *quia & idem dicendum erit, si dictum sit in contracta, pro se, & heredibus, & quibus dederit, &c.* *Iul. Glan. in d. emphyteusis quest. 28. num. 9. vtrū sit*

idemq; & multò fortius dicendam esse,
Alex. Trentinq. variar. resolut. lib. 3.
tit. de iur. emphyteut. resolut. 3. num. 22.
& 23. vbi inter alios citat Rip. in l. ex
facto S. fin. sub num. 16. ff. ad S. C. Tre-
bel. qui disputat articulum in feudo,
 64 nimirum, an illud transeat ad hære-
 dem extraneum, quando fuit conce-
 ssum pro hæredibus quibuscumq; &
 affirmatiuam probās sententiam sub-
 dit hæc verba, *& pro ista sententia vi-*
detur casus decisus in cap. 1. de feud. non
habon. propriam natur. feud. & licet lo-
quatur, quando feudum fuit concessum
pro te, hæredibus, & quibus dederit, idem
tamen dicendum si sit concessum pro te,
hæredibus, & successoribus quibuscumq;
qua idem important, &c. hanc eandem
 sententiam amplexus est *Consiliar.*
Theodor. & in terminis tex. in d. c. unico
in sepè citata allegat. 36. num. 29. sub
illis verbis, etiam quod dicatur, & ad
eius hæredes, & cui dederit, quod quidem
magis est, quàm dicere pro se, & hæredi-
bus quibuscumque, &c. Quodque hoc
 verum sit, ponderemus rationem,
 quare *Dec. dixerit, clausulam, & qui-*
 65 *bus dederit* positam post verbum *hæ-*
redibus, non posse importare nisi trās-
 lationem in extraneum per contra-
 ctum inter viuos, non autem per vlti-
 mam voluntatem, & illam esse dicit,
 quia expressè de hæredibus in con-
 cessione fuit dictum, & sic si referretur
 ad hæredis institutionē, traheretur
 iam ad rem specialitèr dispositam;
 hæc ratio est falsa, ex quo in conce-
 66 sione de feudo, vel emphyteusi Ec-
 clesiæ simpliciter facta Titio, & eius
 hæredibus, non veniunt nisi filij hæ-
 redes, ac si dictum esset Titio, & eius
 filijs, pro vt de emphyteusi est com-
 munitis omnium sententia, penès *Al-*
uar. Valasè. de iure emphyteu. quest. 44.
num. 11. & in feudo est tex. ad lite-
 67 ram in cap. 1. S. *& si clientalis de alie-*
nat. feud. & in cap. 1. S. penult. de leg. Cor-
rad. & sic quando Dec. voluit dicere

clausulam, *& quibus dederit*, in con-
 cessione positā, post verbum *hæredi-*
bus, non posse ad hæredis institutio-
 nem referri, ne traheretur ad quod
 specialitèr erat dispositum, non bene
 dixit; nam tunc dici poterat fuisse fa-
 ctam specialem provisionem hære-
 dum, quando concessio illa referri
 potuisset ad liberam hæredis institu-
 tionem, per concessionarium ordi-
 nandam, sed cum tantum veniebat
 referenda ad filios, affirmari non
 potest, quod erat specialitèr disposi-
 tum de hæredibus; vndè meritò ad-
 hoc vt concessio possit referri ad
 quoscumque hæredes, & sic non tam
 ad filios, sed etiam ad extraneos, post
 verbū *hæredibus* additur clausula *qui-*
buscumq;, vel *quibus ipse dederit*, quod
 dicunt *Doctores* idem esse. Dico in-
 super dato, quod per formulam con-
 cessionis, *pro hæredibus, & cui ipse de-*
dedit, dici possit specialitèr esse de hæ-
 redibus dispositum, qua lege cauetur,
 vt facultas illa concessionario
 tributa transferendi in aliam rem
 concessam, non possit referri nisi ad
 contractum inter viuos, dum à con-
 cedente nulla extitit apposita limi-
 tatio, an in vita, vel in morte sequi
 possit alienatio? etenim certum est,
 68 clausulam, *& cui ipse dederit*, quæ in
 cessione post verbum *hæredibus*
 posita reperitur, ampliatiuam esse,
 quod proindè nulla bona suadet ra-
 tio, vt sit demum restringenda, & re-
 ferenda ad contractum inter viuos
 tantum; est enim apud omnes recepta
 sententia *Bar. in l. si ita quis 135. S. ea*
 69 *lege num. 6. ff. de verb. obligat.* quod
 quando lex, vel homo permittit alie-
 nationem, tunc nedum alienatio per
 contractum inter viuos cōprehendi-
 tur, sed etiam illa, quæ fit per hæredis
 institutionem, & legatum, permilla
 esse censetur, sequitur *Curt. 1. un. d.*
cons. 4. num. 1. vers. sed difficultas sit,
 & alij plures relati per *Gerium Spi-*
nium

nium Florentin. conf. 93. num. 1. & 16. ubi in fine hæc dicit verba. *At quando concessio est expressa, & non est limitata ad vitam; sed libera, simplex, & absoluta, ut in casu nostro, non video quomodo dici possit, quod verba concessionis suadeant, quod dicta concessio intelligatur de alienatione inter vivos tantum, &c.* quæ omnia credo benè considerasse *Nicol. Ant. Grauatium*, dùm in *additio.* ad præcitatum *Dec. conf. 170.* in specie dixerit, malè *Dec.* consuluisse circa interpretationem verborum concessionis, de quibus supra, sicque credo plenariè esse satisfactum oppositioni per Aduersarios factæ; quo fit, vt firma remaneat nostra conclusio, nimirum, eiusdem importantiæ esse clausulam, & quibus dederit; quamuis positam post verbum *heredibus*; & clausulam *quibuscumque*, ac proindè sicut vigore dispositionis *sext. in d. cap. unico* personalis dicitur renunciatio, siue refutatio, quæ fit Titio, suisque hæredibus, & cui ipse dederit, sic etiã personalis censenda sit, quando facta reperitur pro hæredibus quibuscumque, vt decedente demum renunciatio, siue refutatio sine filijs, pacto non obstante, datur renuncianti, siue refutanti ad succedendum regressus, Agnato remotiore penitùs excluso.

Quibus sic stantibus nulla est facienda vis, nullaque potest haberi ratio de alijs clausulis, quæ in renunciationis instrumento leguntur, (nimirum, quod renunciatio sit, & esse debeat realis; quod effectum habeat in omnem calum vti realis, & omni alio meliori modo; & ad bona renunciata nunquam habere regressum ex quavis causa, etiam non cogitata, & nouiter superueniente, etiam rebus mutatis, cuiusvis morte, & aliter quam nunc se habentibus) nam cum ex supra iam dictis constet enixè in materia deducta feudorum, in

duobus tantum casibus dici posse renunciationem esse realem, scilicèt quando fit in manibus Domini, ad hoc vt alium de nouo inuestiat, vel quod sit concepta ad fauorem cuiuscumque, nulla expressa persona; quotiescumque hi duo casus deficiunt, prout in casu nostro vtrumque deficere est penitùs indubitatum, omnes clausulæ in præfato instrumento descriptæ, & aliæ, si quæ forent, habentur ac si non essent appositæ; sed tantum dicendum est, illas vim, & robur
72. obtinere (adhuc dico si appositæ essent in renunciatione bonorum allodialium) respectu illarum personarum, quibus est renunciatum, vel quarum contemplatione præsumi potest, factam fuisse renunciationem: vnde cum in casu nostro fuerit facta renunciatio ad fauorem Principis patris, eiusque filij Domini mei Don Francisci, sicque renunciationis tempore supererant renũciantis frater, & soror, esto, quod tractaretur de succedendo in bonis allodialibus, istorũ dominorum respectu clausulæ prædictæ benè optari poterant, multoque effectus producere, quibus demum absque descendenti de medio sublatis, quamuis renunciatio esset generalissima, & cum omnibus clausulis, quæ excogitari possunt, nullatenus clausulæ illæ prodesse possunt alijs personis, in renunciatione non nominatis, nec contemplatis, & ad quorum beneficium acquirere paciscentium non intererat, iuxta receptam *Bar. theoricã in l. qui Rome S. duo fratres num. 24.* ibi, *quia pactum non porrigitur, nisi ad eum, ad quem, ut porrigatur paciscentis interest ff. de verbor. obligat. videãtur, quæ so. infra scripti, qui in puncto hæc omnia probant.*

Iacobin. de feudis in verb. Et vnus ex dictis il 1. num. 6.

Hieron. Gabr. cõf. 89. n. 11. 12. & 13. lib. 1.

Be-

Bero. *consil.* 108. *num.* 15. 18. 19. & 21.
lib. 1.

Io. Vincens. *Honded. consil.* 36. *num.* 35.
lib. 1.

Io. Vinc. *de Anna alleg.* 21. *nu.* 22.

Fab. de Anno in addit. ad sing. 439. *sui Genitoris.*

Stephan. *Gratian. disceptat. forens.* tom. 3.
cap. 556. *num.* 52.

Camil. de Medic. consil. 2. *num.* 128. & *seq.*

Kellebens. de renunciat. 9. 36. *nu.* 13.

Regens Rou. consil. 23. *num.* 21. *vers. hac autem.* & *consil.* 44. *num.* 27. *lib.* 1.

Consiliarius Theodor. alleg. 36. *nu.* 37. 38.
& 39. alijque plures, quos consulto
omitto.

Minus etiam potest haberi ratio aliqua de his, quæ in hac materia scriptis *Ludovic. Roma. consil.* 22. dum consuluit, realem esse reuocationem à filia de emphyteusi factam tempore, quo Pater, & frater viuebant, ac proinde illis demum defunctis, insimul cum Nepote, absque descendentibus, ad succedendum in emphyteusi ipsi renuncianti non esse concedendum regressum; etenim loquutus fuit *Roma.* in terminis renunciationis à filia factæ cum Aquiliana stipulatione, ac acceptilatione inde sequuta, quæ quidem clausula solet quandoque renunciationem realem reddere, *Gram. decis.* 57. *num.* 42. ex quo per illam omne ius, omnisque actio extinguitur, *l. Aquiliana stipulatio, ff. de transactio.* vnde totum *Roma.* fundamentum super hac clausula, quam in nostra renunciatione non legimus, consistit; loquutus etiam fuit in terminis renunciationis factæ, nulla expressa persona, ad cuius fauorem renunciabatur, vt optimè pro explicatione eorum, quæ *Rom.* consuluit, explicant insignes illi *Iureconsult.* Io. *Ang. Pisanel. in comment. ad consuetud. Neap. in consuet. si quis, vel si qua.* fol. 130. in additio. quæ incipit, *his esset appetenda, Sigismond. Loffred. in Pana-*

phras. ad cap. 1. in princ. de natur. successio. feud. fol. 48. *à ser. vers. nec obstat consilium Ludou. & Consiliarius Theodor. in citat. allegat.* 36. *num.* 36. & 37. in quibus locis dicunt, quod secus esset, si renunciatio facta fuisset ad beneficium patris, eiusque heredum, etiam cum Aquiliana stipulatione, ex quo clausula illa censeretur relatiua ad personas contemplatas, & ultra illas extendi non posset, immò addunt vnum notabile, nimirum, quod si ageretur de renunciatione futuræ feodorum successionis, *Roma.* fundamentum in Aquiliana stipulatione positum in filia renunciante tempore, quo marculi extabant, omnino cessaret, ex quo, vt aliquid deduci possit in Aquiliana stipulatione, requiritur omnino, vt competat ius in re, *S. 1. Institut. quib. mod. tollit. obligat.* Vnde cum filia super feudis renunciatis, propter masculorum existentiam, nullum ius, nec in re, nec in spe competat, nam illud dicitur spe deberi, quod est in potentia de præsentibus, *l. non solum S. & libertus, ff. de excusat. tuto. Decia. consil.* 3. *num.* 124. *lib.* 1. ergò. aliud etiam addit *Loffred.* & est, quod *Roman.* loquitur ipse emphyteusi, nos autem in feudo, in quo habemus legem particularem, casum nostrum decidentem in *d. cap. unico, de eo, qui fin. fecit.* & multiplices, de emphyteusi ad feudum non valet argumentum.

His sic discussis, superest tantum, vt Dominæ Principissæ iura rerum iudicatarum auctoritate corroboremus, & in casibus nostro longe fortioribus; nimirum in concursu renunciantis cum sorore in capillo, idque tam in successione bonorum allodialium, quam feudalium, adeo vt dici possit in Regno nostro inductam esse consuetudinem, sic pro renunciante iudicandi; etenim, vt soror, quæ renunciavit, collatis dotibus insimul succedat in bonis allodialibus cum sorore-

forore in capillo, non obstante renun-
 ciatione facta in beneficium fratris,
 eiusque heredi, decreuit Sacrum
 Consilium de anno 1571. 20. De-
 cemb. in causa Blanchæ de Scutellarijs
 cum Lucretia eius sorore, in qua de-
 cisione interuenierunt Consilarij in-
 signes, quos nominat *D. Reg. de Ponti-*
conf. 3 q. 30 de qua illa meminerunt
 etiam *Gamil. Selor. in additio. ad Neap-*
pod. in Consuep. S. mariano fol. 88 in ad-
ditio. quæ incipit. Dicitur Neapod. &
D. Reg. Romæ conf. 23 in 11. lib. 1.
 Secundo fuit idem iudicatum in
 causa Beatrix Madæ, aduersus quæ
 78 conf. in *Lo. Thom. Abintid. in incio*
conf. 22 ubi defendit, ob clausulam
 ampliativam, & ob hocem receptæ
 renunciationem fuisse de hominibus
 inde Beatrix ed. renouationem esse
 a successione excludendam, sed sen-
 tentiam contra Clientem reportatam
 fuit enim renouante, ad succedenti-
 dum admissa, sollemniter iudicatum
 contra illud. *conf. 33. lib. 1. in memo-*
Reg. Romæ. decis. 33. lib. 1. in memo-
scriptis.
 Tercio fuit idem iudicatum in an-
 no 1573. sub die 14. Julij in causa
 79 Antonij Capponi cum sororibus de
 Thomasio, ut non obstante renuncia-
 tione cum amplissimis clausulis, &
 cum Aquiliana stipulatione, succede-
 re deberet filia, quæ renouauerat
 collatis dotibus cum alijs sororibus,
 quæ non renouauerant, referente
 Domino. Præsidente de Franchis tunc
 Regio Consiliario, quæ sententia in
 anno 1578. fuit in causa reclamatio-
 nis confirmata, cum impositione per-
 petui silentij, referente Dom. Anto-
 nio Cadena Reg. Consiliario, penes
 Borrellum S. Cætorum Magistrum
 nunc de Martino, fecit sollemnem
 decisionem *Reg. Romæ. quæ est 39.*
lib. 7.
 Quartò fuit idem iudicatum sub
 die 18. Decembris 1581. iunctis Tri-

butalibus Sacri Consilij, & Regis
 80 Camera, in causa Iudæ Surtianæ,
 quæ primogenita exclusis sorore
 in capillo, & fratre clerico, fuit ad-
 missa ad succedendum in feudis re-
 manens in hereditate quod Iulij Ce-
 saris Suriani communis fratris, non
 obstante amplissima renunciatione
 de omnibus bonis patris, frater-
 nis, &c. facta patri, eiusque heredi-
 bus, & successoribus vniuersalibus,
 & particularibus quibuslongue, &
 clausula ex noua usura, ab intestato
 & omnibus alijs amplissimis, referen-
 te Dom. Martho de Carolioli tunc
 Regis Camera Præsidente, de non
 Regiam Cancellariæ Regente, cui
 in causa processus conuocato au-
 Reg. Camera penes Aquilium Co-
 stantinum conf. 29. in memo. scriptis
 Quintò idem decisum inuenimus
 in anno 1583. sub die 15. mensis. Iu-
 81 lii in causa Hieronymæ Ventaræ in
 capillo, cum Iulia Ventaræ eius sorore
 primogenita iam nupta, quæ non ob-
 stante renunciatione facta Scipioni
 Fratri, eiusque heredibus, & succes-
 soribus, cum Aquiliana stipulatione,
 & clausula rebus in eodem statu non
 peruenientibus, ac alijs amplissimis
 fuit admissa ad fratris successionem
 bonorum feudaliū, referente doctis-
 simo illo viro Ferdinando Bonarloti
 tunc Reg. Consiliario, dehinc Re-
 giam Cancellariam Regente, penes
 Borrellum actorum Magistrum
 Sextò idem iudicatum in anno 1584
 die 14. Maij in causa fororū de Erico
 82 cia, ut omnes Ioanni Francisco fratri
 vtrique coniuncto succederent, non
 obstantibus renunciationibus Iuliani-
 næ, & Margaritæ, quæ a fratre prædi-
 cto dotata, illi, eiusque heredibus, &
 successoribus in perpetuum renun-
 ciant omnem, & quamcumque suc-
 cessionem paternam, maternam, fra-
 ternam, &c. ipsis sororibus renuncia-
 tionibus vsque ad dictam renouationem
 tam.

tam ex testamento, quam ab intestato deuoletam, & in futurum deuoluetam, ab intestato tantum, cum Aquiliana stipulatione, & pacto de uicinius non petendo, & quod renunciatio sua debita foret effectum, etiam rebus forte in eodem statu non permanentibus, & cum expressa declaratione, quod esset realis, & perpetuo ualitura in omnem euentum, & casum, & in omni tempore, & quod filij procreandi non possent venire ex propria persona; sed quod omni tempore intelligerentur exclusi, & quatenus venirent, & aliquid consequerentur, quod illud totum teneretur eorum pater, qui in renunciacione erat presentis, & consentiens exbursare, & solvere dicto Ioanni Francisco fratri, eiusque heredibus, & successoribus, cum omnibus damnis, expensis, & interesse, causa Commissarius extitit Dom. Consiliarius Hieronymus Olzignanus, penes Ciuitellam adorum Magistrum S. C. *Septimo* idem inuenimus, S. Consiliarius Aulis iudicasse in anno 1606 sub die 13. Martij in causa illorum de **33** Nafaris, in qua fuit producta renunciatio generalissima, & cum omnibus clausulis, quae excogitari possunt, & tamen de ea nulla fuit habita ratio, ut testatur *Dom. Reg. Rosit. in cons. 23. m. 21.* & in fine, ubi decisionem notat, processus est in Banca de Cantone, in quo idem *Dom. Rosit.* tunc illius cause Aduocatus omnes renunciaciones, & sententias supra relatas producere fecit. *Octavo* fuit idem per S. C. decisum in anno 1619. sub die 15. Iunij in causa Laudoniae de Assaro cum Ioanna, **34** Vittoria de Assaro sororibus, super successione bonorum remansorum in hereditate quondam Ioannis Baptiste de Assaro communis fratris ab intestato defuncti, ut omnes aequis portionibus succedere deberent dicto

Ioanni Baptista fratri, & sic non solum Laudonia, quae remansit in capillo, & quae sola ad succedendum admitti instabat, sed etiam Ioanna, & Vittoria, ab eodem fratre dotatae, non obstantibus illarum amplissimis renunciacionibus, in quibus apparet, renunciasse sorores istas fratri dotanti per Aquilianam stipulationem, & pactum de non petendo, siue de non succedendo omnem, & quamcunque successiorem usque ad diem renunciacionis tam ex testamento, quam ab intestato illis deuolutam, & de cetero deuoluendam ab intestato tantum, cum expressa declaratione, quod non intelligeretur facta renunciatio contemplacione masculorum tantum, sed quod esse deberet realis, fructuosa, & valida in fauorem, & beneficium fratris dotantis, eiusque heredum, & successorum quorumcumque, etiam quod esset spes de presenti, uel ex causa, & iure de praeterito, uel de futuro, etiam si filij procreandi praetenderent venire ex propria persona, ita quod semper, & in perpetuum intelligerentur ab intestato exclusi, in super extiterat conuenctum, quod renunciatio intelligi deberet generalis, generalissima, plena, plenior, & plenissima, efficax, perpetua, & realis, & quod extenderetur ad incognita, & penitus inopinata, rebus in eodem statu non permanentibus: cause Commissarius extitit Dominus Ferdinandus Brancia tunc Regius Consiliarius, nunc meritisissimus Regiam Cancellariam Reges, idque pro renunciantibus decretum, tam in causa possessorij sub die 31. Julij 1617. quam in petitorio sub die praedicta 15. Iunij 1619. immo cum aduersus sententiam in petitorio latam Laudonia in capillo asserens se enormissimè laesam petiisset se in integrum restitui, facto iterum uerbo in S. C. per eundem D. Brancia sub die 26. Octobris eiusdem anni, prouisum fuit

fuit, non esse deferendum in integrum restitutioni petitz, & sic sententiz acquieuit; processus est in Banca de Carbone.

85 Nonò idem per S. Conf. pro filia renunciante in hac eadem causa iudicatum extitit, sub die 27. Martij 1632. vbi interuenerunt vndecim votantes, & iterum in gradu reclamationis sub die 27. Iulij 1634. vbi interuenerunt quatuordecim, ex quo fuerunt dati tres alij adiuncti, qui fuerunt de Collaterali Consilio, nimirù D. Don Berardinus Montaluis Marchio Sãcti Iuliani, Dominus Don Ioannes Enriquez Marchio Campli, & Dominus Scipio Rouitus omnes Iureconsulti præstantissimi, Regiam Cancellariam Regentes, & quamuis in causa possessorij, attamen ambarum Partium Aduocati, & causæ Iudices adeò ad petitorij merita deuenerunt, illiusque viscera delaniarunt, vt nihil de possessione tractatum fuerit; in causis enim possessorijs, quando apertè non constat de bono iure immisionem, vel manutentionem petentis, supremus Regni huius Senatus nunquam immisionem concedit, nec manutentionem permittit; sed semper ad sequens procedit, vt in dies practitari videmus; & scio vnù ex Dominis votantibus in hac causa supremi ordinis, & credo omnibus seniore, cuius anima requiescat in sancta pace, in decisione reclamationis, quando eos votum proferre incepit, hæc verba dixisse, *Io per me Signori non sò che persona maggior appresenti in questa causa il Duca di Bracciano, ò che sia personale, ò che sia reale la renunzia della Duchessa della Riccia.*

86 Decimò, & tandem pro filia renunciante definitiuo laudo fuit decisum sub die 14. Maij 1638. in causa Comitissæ Conuersani filiz Principis Roccæ Aspidis, vt succedere deberet in bonis feudalibus eius patris, exclu-

so Duce Perdisumi eius patris, non obstante amplissima renunciatione per Comitissam factam ad fauorem Principis patris, in qua legimus, patrem ipsum renunciationem recepisse pro se, eiusque hæredibus, & successoribus quibuscumque in perpetuum omnium successionum vsque ad renunciationis diem deuolutarum, tam ex testamento, quam ab intestato, & per contractum inter uiuos, & deindè in antea deuoluendarum ab intestato tantum; & cum Aquiliana stipulatione, & expressa declaratione, quod renunciatio esset realis, realissima, non autem personalis, & extenderetur tam ad cognita, quam ad incognita, & penitus ignorata, nec dici posset masculorum contemplatione facta, essetque fructuosa, & valida ad beneficium Principis patris, eiusque hæredum, & successorum quorumcumque in perpetuum, rebus etiam in eodem statu nõ permanentibus, etiam quod filia sic renuncians esset enormissimè lesa, vel quocumque dolo, vel metu saltè reuerentiali ad renunciandum inducta, & quod eius filij ab ipsa renunciante procreandi, eorumque descendentes nullo vnquam tempore potuissent ex propria persona, nec directè, nec indirectè venire, ex quo sub hac lege, conditione, & pacto, etiam ab initio tractatum, & conclusum fuerat matrimonium, & quod aliàs sequutum non fuisset, reseruato tantum filiz renuncianti, suisque filijs iure succedendi in bonis maternis tantum, casu, quo eius frater, sine filijs, & ab intestato decessisset.

Hæc renunciatio in casu, de quo agebatur fuit maxima cõsideratione digna, nã pro exclusionem filiz renunciantis duo potētissima cõcurrerent fauor nimirù agnationis, ex quo, qui in feudis succedere instabat, erat frater vtriusque coniunctus defuncti feudatarij. Alterum maioris importantiæ, quia vt sue-

ce-

cedere deberet frater constabat de
aperta voluntate defuncti, qui Comitem filium sollempni testamento hæredem instituens expressè ordinavit, ut illo sine filiis masculis moriente, hæres esse deberet Dux ipsius Testatoris frater, verum quia filius hæres institutus præmortuus fuit patri, quamvis testamentum respectu bonorum burgenfaticorum non poterat dici caducatum, non solum quia Dux frater vocatus extiterat sub compendiosa

87 substitutione, quæ vulgarem comprehendit in omni casu, quo hæres institutus, vel nollet, vel esse non posset hæres, quia morte præventus, ex *Bart. in l. 1. & in l. centurio ff. de vulgari, & pupill. substit. & Surd. decis. 37.* sed etiã stante clausula codicillari bis in te-

88 stamento repetita, cuius effectus inter alios innumeros est, ut testamentum substineatur ad beneficium substituti, quamvis institutus ante testatoris institutionem decedat, ut per *D. de Franck. in decis. 156.* & alios passim; At tamen respectu bonorum feudaliū substituti non potuit; legem enim in Re-

89 gno habemus, substitutionem in feudis prohibentem, ut in *pragm. 4. in 6. cap. sub tit. de feud.* nec ad hunc casum extendi poterat gratia à Domino Rege nostro, Regni feudatarijs concessa, de qua in *pragm. final. de feud.* ex his, quæ ego disserui *lib. 1. resol. quotid. cap. 126. nu. 73. vers. sed posset hic dubitari,* quod proinde summa cum ratione, maxima tamen discussione præcedente iudicatum extitit, bona allodialia spectare ad Ducem Perdifumi defuncti fratrem in testamento substitutum; feudalia verò ad Comitissam Conuersani filiam; huius causæ Arbitri, seu Compromissarij fuerunt Dominus D. Ioannes Enriquez Marchio Campi Regiam Cancellariam Regis sublimi ingenij vir, Dominus Vincetius Corcionus Regij patrimonij vnus ex Præfatis doctissimus Iureconsultus,

quorum animæ requiescant in pace, Dominus Carolus Brancacius electus pro Comitissa, & D. Parthenius Pitagna electus pro Duce, ambo insignes Iureconsulti, & nostri temporis Primarij causarum Patroni, quos Deus ad maiora per mille annos seruet incolumes, laudum fuit prolatum sub nomine Excellentissimi Proregis, sub die prædictæ 14. Maij 1632. penès Ioseph. Barrilem Regium à Mandatis scribã, processus in S. Cons. est in Banca Figliolæ.

Constat igitur ex prædictis, Dominæ Principissæ iustitiam iuribus, rationibus Doctorum, rerumque iudicatarum autoritate fundatam esse; placet modò his omnibus vnum addere, præter tamen rei necessitatem, illudque est, quod si domina Principissa à patris successione repelleretur, quia forsan speciali pacto esset cõuenctum, ut si contingeret Principem patrem decedere sine descendentes, & ab intestato, ut nec etiam filia renuncians succedere posset, sed quod succederent alij venientes ab intestato, quamvis remotiores, quod sanè pactum dumtaxat, & non aliud potest filia nocere, adhuc dico, Dominum Bracciani Duce non malam fouere causam, cum sublata de medio persona filia talitèr renunciantis; proximior Domino Principi non extitisset ipse Dominus Dux; sed nepotes Principissæ renunciantis filij, qui uti descendentes non obstante eorum matris superexistentia, ex successorio edicto, sine dubio, collateralibus prorsus exclusis, successisset; id, quod, ut de iure probemus, duo sunt constituendi casus, quorum

Primus est, quando renuncians filijs relictis, præmoriatur patri, cui est cum pacto prædicto renunciatum, & in hoc casu receptissima est omnium sententia, matris renunciationem nihil filijs obesse posse, quia ex propria
per

persona ad Aui successionem venire possint, ea quidem vulgata ratione, cum in omni renunciatione illa tacita insit conditio, si hæreditas ad matrem renunciantem fuerit delata, unde si mater patri præmoriatur, tanquã facta renunciatio sub conditione, que non existit, evanescit, idque etiam si matris renunciantis sint hæredes, factaque esset renunciatio dote recepta, itã *Doctores* communiter in *l. qui superstitis* 93. ff. de acq. hered. & in *l. pater dotali* G. de collatio. Gozad. conf. 75. in fine, *Ant. Gabr. com. concl. lib. 3. tit. de iur. dot. concl. 1. num. 47. Dom. de Franchi. dec. 67. Moros. conf. 23. Vinius dec. 11. per totam, Fontanel. de pac. nuptial. dist. 9. glo. unica par. 1. num. 53. tom. 2. Rou. conf. 2. 3. nu. 24. & 25. vbi dicit, sic semper in supremo Regni huius Senatu iudicatum, quod proinde statibus eorũ continuatis de electionibus, subdit, non esse amplius de hac questione dubitandum.*

Alter casus est, quando mater, que renunciauit supraiit patri, cui fuit renunciatum, & in hoc subdistinguedi sunt tres casus; quorum

Primus est, quando renunciantis filij ad Aui materni successionẽ venire intendunt in concursu Avunculorum, & in hoc conveniunt omnes sine contradicatore, matris renunciantis superexistentiã nocere filijs, sicque illos omninõ per Avunculos excludi, estque ratio evidens, nam volentes concurrere cum Avunculis succedere non possunt, nisi ex persona matris viuã, que per renunciantis nẽm reperitur exclusã, ac proinde ipsi quoque filij repelluntur, illaque portio, que matri deberetur, si non renunciasset, accrescit fratribus per ius accrescendi, non autem nepotibus per successorium edictum; potẽtius enim est ius accrescendi, quã successorium edictum, *l. meminimus C. de legit. hered. S. fin. Insi. de honor. possess. sic DD. com.*

munter in *d. l. qui superstitis*, & in *d. l. pactum dotali*, *l. a. C. de in l. stipulatio hoc modo concepta nu. 56. ff. de verb. oblig. Rodr. Suar. ad l. quoniam in prioribus in declarat. ll. Regn. in 4. limitat. num. 9. fol. mibi 155. Conarr. in c. quantum pactum, par. 3. relet. S. 3. nu. 7. & alij.*

Secundus est casus, quando renunciantis filij ad Aui successionem concurrere volunt cum alijs nepotibus ex filio præmortuo, & in hoc est maxima controuersia; etenim *Io. Croc. loco proxima cit. num. 57. dicit* quod possunt concurrere, siue Mater ipsa aliquid percepit de bonis patris, siue non, ex quo omnes succedunt ex propria persona, ad quod allegat *Bar. Imo. & Rom. in d. l. qui superstitis*, eandem *Bar. in l. liberorum ff. de verb. signific. & Sahyct. in d. l. pactum dotali*, subdit demum *Croc. conclusiõnem* hanc sibi videri dubiam, quia Nepotes ex filio prædefuncto parentis locum, & gradum assumunt, & sic quemadmodum si eorum pater viveret, excluderet sororis renunciantis filios, itã illos excludere debent eius filij, qui patris gradum, & locum assumpserunt, allegat *Modernos Perusinos hoc tenentes in d. l. pactum dotali in 5. col. residet tamen cum prima opinione*, hinc ut omnes edicant, illam tamen limitando, si Matris renunciatio facta esset contemplatione masculinorum, ex masculina linea descendentiũ, & cum hæc opinio transit, etiã *Bolognet. ibidem num. 91. & 92. & Paul. Galler. in stru. de renunciat. lib. 2. cap. 5. num. 28. vbi ex quibus aperissime*, vbi absque vlla limitatione pro renunciantis filijs respondit, sed super hoc non insistit, quia non est materia nostra.

Tertius est casus, de quo nos dubitauimus, quando moritur pater, cui est renunciatum, nullis alijs descendentijs ex filio, vel filia forsan prædefunctis, sed tantũ filijs, que

renunciavit, & ex ea nepotibus, ac alijs de linea collateralis cōiunctis; & in hoc magis communiter voluisse *Doctores* comperimus, matris renunciationem filijs non obesse, quin per successorium edictum, ad Aui successionem venire possint, collateralibus penitus exclusis, non obstante, quod filia renuncians dotem receperit, ac patri suprauxerit; estque ratio manifestissima, nam ut quis ab intestato admitti possit ad alicuius consanguinei successionem, altero proximior, vel in pari gradu existente, ex aliqua causa exclusio, necesse est, ut admittatur, vel per ius accrescendi, vel per successorium edictum; vtrunque ius in casu nostro resistit Collaterali; ius namque accrescendi practicari non potest, cum illud inter cohæredes, & collegatarios locum habeat; hæredes enim patris defuncti de iure dicuntur tam masculus, quam foemina. *l. maximum vitium C. de liber. prater.* at quando foemina reperitur renunciasset, portio illa, quæ ad foeminam ipsam spectaret, per ius accrescendi devolvitur ad fratrem masculum suum cohæredem; at masculo non existente, non potest accrescere collateralis, ex quo ille filia renunciantis cohæres dici non potest, sublato ergo iure
95 accrescendi, necessarium recurrendum est ad successorium edictum, per quod portio proximioris non petentis, vel ex aliqua causa exclusi devolvitur ad in gradu sequentes, *l. 1. C. de success. edict. S. placebat. Inst. de legit. agnat. suc.* Modò exclusa filia à patris sui hæreditate, stante eius renunciatione, inter subsequentes coniunctos reperiuntur in potiori gradu eius filij, qui sunt defuncti Nepotes, & sic descendentes, quam quilibet alius de linea collateralis, ac proinde illi ad Aui successionem per successorium edictum sunt admittendi, non autem Collaterales, sic sanè scripserunt se-

quentes, qui omnes loquuntur, quando filia, dote recepta, patri renunciavit.
Paul. de Casstr. in d. l. qui superstitis 93. n. 3. vers. & hoc si extabant alij, ff. de acquir. hered.
Io. de Imol. ibidem colum. 2. vers. sed ubi filia.
Philip. Corn. in l. pactum dotali num. 24. vers. si verò concurrerent C. de collatio.
Ant. Gabr. com. concl. tit. de iur. dot. concl. 1. num. 54.
Ant. Gomez. ad l. 22. Taur. num. 10. in prin. & demum in vers. unum tamen est.
Roder. Suar. ad l. quoniam in prioribus in declarat. II. Regni in 4. limitatio. nu. 10. per tot. fol. mibi 155. vbi in fine dicit, quod in hoc omnes concordant.
Ludovic. Morot. conf. 22. nu. 1. & 7.
Michael Cras. in S. legitima quest. 4. nu. 3. per totum.
Franc. Molin. tract. de Rit. nuptiar. lib. 3. quest. 84. num. 23.
T. bom. Sanchez in præcep. decal. lib. 7. c. 7. num. 38.
Mercurius Merlin. tract. de legit. lib. 1. tit. 2. q. 11. nu. 6. vers. tertius casus est.
 Fateor tamen aduersus conclusionem in hoc tertio casu ratione, & auctoritate fundatam nonnullos insu-
96 rexisse non inferioris nominis *Doctores*, dum putarunt, non esse illi locum, quoties filia dote accepta renunciat, cum expressa declaratione, quod remanet contenta sua portione, hoc enim casu contendunt, non subintrare successorium edictum, sicque matris renunciationem filijs obesse, non quidem vi repudiationis; sed vi successionis, quia cum filia renuncians videatur successisse, non est amplius tractandum, quod nepotes veniant per successorium edictum; huius sententia illam tenentes laudant in auctorem *Bal. in d. l. pactum dotali nu. 8. C. de collatio. quem ibi sequuntur Alex. num. 7. vers. & an in hoc ultimo casu, & alij.*

At-

Attendamus responſionem, quæ erit faciliffima, & primò dico, falſam, 97 eſſe falſam aſſertionem, nimirum ideò non eſſe locum ſucceſſorio edicto, quia filia dotem recipiendo cum declaratione, ſe eſſe portione illa contentam videatur patri ſucceſſiſſe, nulli enim iure cautum eſſe comperimus, filiam in dote à patre viro ſuo tradita dici hæredem, vt per hoc dicatur ſucceſſiſſe eidem patri defuncto; nam quamuis dici poſſit, filiam dotem conſequi loco portione hereditariæ, non tamen in portione illa dicitur ſucceſſere titulo vniuerſali, & ſic tanquam hæres, ſed titulo particulari; vnde ſequitur, quod quando datur caſus, vt filia ob renunciacionem à patris hæreditate excludatur, non potest dici excluſa, vt ſucceſſionis, quia tamquã hæres ſucceſſit in portione hereditaria, ſed vi repudiationis, quia dote accepta reſpuit hæreditatem patris, & ſic bene dicebat *I. mol. loc. cit.* quod non poterat videre, quare nepotes ad Aui ſucceſſionem ex ſucceſſorio edicto venire non poſſint, dum ex propria eorum perſona veniunt, ex eo, quia eorum mater dotem receperat pro parte ſua, & ob id patri renunciauerat, cum certum ſit, quod portione illam non habuit tanquã hæres, vt per hoc dici poſſit ſucceſſiſſe patri defuncto, ſed titulo particulari.

Secundò, & melius, ſi diceremus, filiam per dotis receptionem declarando ſe illa portione contentam vere ſucceſſiſſe patri defuncto vt hæredem, quod eſt falſum; certum eſt, quod dici non potest ſucceſſiſſe, niſi in illa portione data; modò videamus, quid fiet de reſiduo, dum non habemus perſonam in pari gradu cum filia, vt per ius accreſcendi, quod potentius eſt ſucceſſorio edicto, poſſet reſiduum illud conſequi; certè ſi aſſentimur illis, qui negarunt in hoc

caſu edictum ſucceſſorij, conſequens eſt dicere, reſiduum hæreditatis inteſtati defuncti remanere ſine ſucceſſore; & ſi dices habere locum ſucceſſorium edictum; ſed non ad beneficium filiorum renunciantis filie, ſed aliorum collateralium, dicam ego, quod hæc propoſitio eſt contra *text. in l. i. C. de ſucceſſ. edict.* vbi excluſa matre à ſucceſſione ſui patris, ex edicto ſucceſſorio eius filius ad ſucceſſendum fuit admiſſus; item eſt contra *text. in S. placebat Inſtit. de legit. Agnat. ſucceſſ.* vbi excluſo primo in gradu, admittuntur ſequentes, & ſi dices iura hæc procedere, quando primus in gradu nihil de mortui hæreditate conſequutus fuit; at in caſu noſtro ſucceſſit mater patri ſuo in parte, ergo eius filij ſuper Aui hæreditate nil aliud prætereſſere poſſunt; reſpondeo ego, hoc bene procedere in cauſa teſtati, nimirum vt Auus decedens ſuperſtite filia, nihil ex ea nepotibus relinquere teneatur, ex quo eorũ mater dotem, & ſic legitimam portione conſequuta fuit, vt eſt communis omnium opinio, de qua poſt *Alex. Dec. & Craſ. teſtatur. Merlin. loca cit. num. i. verſ. & eſt ratio*, & de cauſa teſtati loquitur *text. in l. ſi non mortis ff. de inofficio. teſtament.* quem in argumentum contra nepotes renunciantis filios adducit *Alex. in d. l. pactum dotali, ante nu. 8.*

99 At in cauſa inteſtati, nulla lege cautum eſſe inuenimus, vt quia filia ſucceſſit in parte, non poſſint filij ex propria perſona venientes in reſiduo ſucceſſere; fac enim decedere aliquẽ ab inteſtato vnica tantum filia ſuperſtite, ex deſcendentibus in primo gradu, quæ nunquam patris hæreditatem renunciauit, certè hæc erit patris ſui hæres; ſingamus modò filiam iſtam, quæ filios habet nolle ſucceſſere, niſi in dødante, modò reſiduum hæreditatis ad quem ſpectat, non nè dicendum eſt ex ſucceſſorio edicto ad pro-

ximiorum, & sequentem in gradu
 certè sic; quis autem erit proximior
 intestato defuncto, collateralis agna-
 tus, vel nepos ex filia? certè iste, ergo
 ad illum spectat residuum: tunc enim
 etiã in causa intestati posset dari ca-
 sus exclusionis nepotum ex eo, quia
 eorum mater successit in parte, & res-
 puit residuum, quando ut illi admit-
 ti possent ad Aui successionem indi-
 gerent auxilio gradus, seu loci mater-
 ni, eo enim casu quia ipsorum mater,
 quæ adhuc vivit, reperitur de portio-
 ne sua satisfacta, filij volentes matris
 personam representare, siue illius lo-
 cum, & gradum assumere ad Avo suc-
 cedere admitti non possent, sicq;
 illorum exclusio fuit interpretata,
 quando concurrere vellent, vel cum
 eorum Avunculis, vel cum ab eis des-
 cendentibus, quod non possent absq;
 quod assumerent gradum, & locum
 matrem, ut supra explicavimus, &
 docent quamplures relati à *Merlin.*
disquisit. 2. 2. num. 13. ubi dicit, collare
 eo casu representationem, & subin-
 trare ius accrescendi, quod impedit
 successorium edictum, secus autem
 ubi matris renunciantis fratres, siue
 ab illis descendentes non extant, nam
 tunc quia nepotes, ut Avo succedere
 possint, matris representatione non
 indigent, sed ex propria eorum perso-
 na venire possunt ut sequentes in
 gradu, nil eis ob stare potest matris
 superexistentia, de hereditaria por-
 tione patris sui satisfacta, & sic omni
 iure tanquam defuncto Avo magis
 proximi, Agnatos inferioris gradus
 excludunt, hosque dicat unusquisque
 veros esse iuris terminos pro resolu-
 tione presentis articuli, ni male in
 scopulos incidere.

Nec his omnibus ob stare potest
 pactum, quod in renunciationibus apponi-
 solet, ut renunciantis filij ad Avo,
 vel Avunculis succedendi non possint
 ex propria eorum persona venire;

nam si de humilitati conventionis,
 nullò unquam tempore, præcipue
 apud nos, fuerit aliquis habitus ratio, et
 in casu, quo renunciantis filij eorum
 matris sint hæredes, ut pluries per
 S. C. decisum restatur *Minad. in Cons.*
In aliquibus notab. 3. à num. 11. Doms
Præs. de Franch. detis. 67. & Mofes post
alios, quos ipse citat tom. 2. ad Confess.
Neap. de renunciat. quæst. 5. à num. 8.
 à fortiori nulla potest haberi ratio,
 quando adhuc viva matre Avo ab
 intestato decedit, quo casu, cum ni-
 hil adsit in medio, quod filios cogi
 possit ad observantiam pacti in eorū
 præiudicium à matre initi, tempore,
 quo nec etiam erant in utero geniti,
 non est cur de huiusmodi pacti obser-
 vantia tractari possit; nulla enim lege
 cænetur, filios patrum partitionibus
 ligari à ipsorum filiorum detrimen-
 titis, dum eorū demet parentum
 non sunt hæredes.

Sed quorsum disputatio hæc? ad
 quid tanta assertio pro Domini
 Bracciani Ducis exclusionem si mens
 Principis patris, quæ fuerit in hac re-
 nunciatione à Principissa filia extor-
 ta in scriptis habemus redactam? con-
 stat enim, illud in facto esse verissimè
 tempore, quo Principissæ maritoni-
 um extitit conclusum, Domini
 Principem eius patrem recorsum ha-
 bulisse ad eius Advocatos, quos in
 hac Vrbe Regia Neapolis tenebat, ut
 ei consuleret super renunciatione,
 quæ ab eius filia recipere iniè debet:
 ad hoc ut contractus inde celebra-
 dus esset omni sui parte perfectus, &
 cum omnibus clausulis, & cautelis,
 quæ renunciationem recipendam
 reddebant validissimam, quod eundem
 ab eius Advocatis exequutum esset &
 Dominus Camillus Petrus tunc Prin-
 cipis Advocatus, & negotia gerens,
 nunc Regius Consiliarius mentissi-
 mus videns renunciationem tam im-
 piam, tamque vallquam clausulis, li-
 teras

teras scripsit Domino Principi, vt ei significaret finem, quem ipse habebat in tali renunciatione, cui Princeps respondendo dixit, eius esse voluntatem circa successionem feudorum, quæ in Regno possidebat, quod si ipsum mori contigisset, eiusque filium Dominum meum Don Franciscum, sine filijs masculis, cupiebat, vt Domus sua perpetuaretur in filia femina, vel ipsius, vel Don Francisci filij; subdit demum, mentem suam esse, quod quando filios masculos nõ habuisset, dum tot tenebat nepotes, volebat vnum ex illis eius cognomine inuestire, eique simul in vxorem tradere eius filiam, vel D. Francisci filij, sicq; eius domum conseruari; subiungit demum, à prefato domino Camillo querens consilium, si existens ille primus Ciuitatis Venafri acquiritor, potuisset nõ Ciuitatem illam alicui ex eius filijs sibi melius viso legare, in cuius linea feudum hoc conseruari debuisset. Hęc scripsit Dominus Princeps;

quæro modò, harum literarum tenore sic stante, quando ex alio Domina Principissa suam non haberet intentionem fundatam, prout habet fundatissimam, poterit quis nunquam sibi persuadere, in renunciatione de qua agimus, aliam fuisse Principis mentem, quam prospicere descendentibus suis, & vt liberã de bonis suis disponendi facultatem haberet? certè hunc fuisse Principis finem, & mentem, est ab omnibus confitendum; Placuit autem Summo Redemptori, vt vtrumque deficeret, obijit enim Princeps, nulla de bonis suis dispositione facta, & sine filijs masculis ad succedendum in his feudis habilibus; sed tantum hac filia superstite; dicito mihi poterit nõ Iudex aliquis inueniri, qui agnosces, cuius sit importantiæ ius, quod vni competit, ab illo auferre, & alteri dare, vt induci possit ad huic filie patris successionem denegandam? Hęc occurrunt. Neapol. vij. Kalend. Octobris. M. DC. XXXVI.

Donatus Antonius de Marinis.

IESVS, MARIA, IANVARIVS.

Agitur an honorum possessor conuentus petitione hæreditatis teneatur, auctore instante, præstare cautionem de restituendis fructibus perceptis, & lite pendente percipiendis in casu succumbentiæ, & quatenus teneatur, an procedat in bonæ fidei possessore, qui iustam haberet litigandi causam, & quæ sit iusta causa litigandi, ac de alijs ad materiam pertinentibus.

Ideiussio reuocatur in dubium, an præstanda sit à Conuento petitione hæreditatis de restituendis fructibus perceptis, & lite pendente percipiendis, Auctore illam potente, & præstari instante.

Procurus resolutione dico, necessariò videndum esse primò, an hoc iudicium, reo condemnato, verè importet fructuum restitutionem; & in hoc citra omne dubium affirmatiuè respondendum, videtur, ex iuribus in *l. item veniunt §. item non solùm, in l. sed & si lege §. si ante litem, & §. consultus ff. de possession. hered. & in l. 1. C. eod. tit.* cum hac tamen distinctione, quia si loquimur de fructibus ante litis contestationem perceptis, & sumus in malæ fidei possessore, & tenebitur ille, non modò ad perceptorum restitutionem, sed ad illorù vfuras; sin autem bonæ fidei extiterit possessor, & teneri illum dicimus, quatenus sit effectus locupletior.

Si verò de illis fructibus agemus post litè contestatam perceptis, & tunc quia videtur, nullù posse adhibi discriminè inter malæ fidei, & bonæ fidei possessorè, venit fructuum restitutio, ratio assignatur, quia post litem contestatam, fructus

controversiam motam, omnes dicuntur patres, & in mala fide constituti, & cum hac distinctione transitit Supremus Sabaudia: Senatus pones Anton. Fabi diff. §. C. de petis. hered. & 64. C. de fructib. & lit. expens.

Hoc posito, ad dubiù propositum deveniendo dico, locum esse petitione satisfactioni, nam quamvis *lex, in l. d. in §. d. ubi glos. ff. de petis. hered. aliud ius disponat*, nisi quòd teneatur possessor petitione hæreditatis conuentus de hereditate restituenda, & non diminuenda satisfacere, quia in hoc iudicio, ex supra iam dictis, venit etiam fructuum restitutio, ex quo augetur hæreditatè *l. §. item non solùm, vers. fructus*, ergò de illis restituendis est præstanda cautio, id, quòd etiam observavit *Ant. Hering. tract. de fiducijs. cap. 10. nu. 317.* ubi tamen de fructuum descriptione, & cautione de illis nò minus dicit verba facit.

Est tamen hic diligenter advertendum, vt conclusio hæc sic simpliciter posita procedat in eo possessore conuento, qui verè est in mala fide constitutus, & quòd bonæ fidei casus considerari non possit, de illo enim loquitur iura supra allegata, & punctualiter, *lex, in l. §. si ante litem*, nam disponendo ubi *l. Consultus*, vt teneatur possessor

00876

lor ad fructuum restitutionem post litē
contēstatam perceptorū, si de post cō-
trouersiam motam, redit rationē, quia
cōepit ille scire, rem ad se non pertinē-
re, ibi *cōepit enim scire rem ad se non
pertinentem possidere se is, qui interpel-
latur, etc.*

Secus autem omninō dicendum est ubi
in bona fide esset constitutus possessor
iustam habens litigandi causam, quia
tunc suos sine dubio faceret fructus, &
per consequens ad cautionem prestā-
dam de illis restituendis minime te-
neretur, quod contingere posset, si de
iuris articulo ageretur, qui a Doctori-
bus difficilis rē iudicaretur, vel si opinio-
num adesset varietas, nec facili, quā
cōmunis esset, discerni posset, hoc enim
facit, ut reus iustam habeat litigandi
causam, ut omnium latē in hac materia
*explicat, f. as, in l. properandum s. fin.
autem alarutia, num. 8. & ibi Alex, nu.
27. C. de iudic. & ex Recētoribus, Me-
noch. de arbitr. iud. casu 177.*

Hinc à simili, cum ex mora debeat in-
teresse, quia, qui iustam litigandi cau-
sam habet à mora excusatur *glos. com-
muniter approbata in l. quod re, in verb.
detrimentū ff. si cert. pet. excusatur etiā
ab intestata gl. in l. in hāc in gl. magno,
circa principium vers. nec illud placet ff.
de cond. triticar. quam singularem ap-
pellat Bal. in tit. qui success. tenean. lo.
2. nu. 6. Dico. in d. l. quod te. num. 5. Arel.
in consil. 150. num. 9. versic. quinimo, &
Bursat. conf. 442. nu. 31. vol. 4. id, quod
pro indubitato dixerunt in terminis l.
1. C. de usur. & fructibus rei lego. nam
cum Imperiali illa Constitutio sanc-
tū sit, heredem ad rei legatā usur-
as legatario prestandas cogi posse,
post tamē tempus litis contestatē, id
negarunt, quod uis, haeres iustam habuit
litigandi causam, ut per *glos. in d. l. 1.
in finalibus dicitur, & est rex, in l. 4. C.
de iud. & in d. iudic. in l. in fideicommissi
ff. de usur. & in l. sciendum ff. eodem.**

Excusat etiam iusta litigandi causa à poena
expensarum *l. qui solidum s. 1. ff. de le-
gat. 2. & notatur in l. properandum s. fin.
autē C. de iudic. Menoch loc. cit. D. Reg.*

*Reus. in prag. 1. à n. 6. de expens. Item
à poena contumaciē gl. cōmuniter re-
cepta in l. ex consensu s. fin. ff. de appel-
lat. Item à poena compromissi l. An-
dr. ad Specul. in tit. de arbitr. s. fin. quā
omnia in proposito considerabit Curt.
iun. infra allegandus.*

Et magis in pūcto in restitutione fideicō-
missi, quod per heredem statim illo
purificato fideicommissario restituē-
dum venit, cum certissimum sit, data
mora ex parte hāredis, fructus quoq;
post moram contractam restituendos
esse, ut latē post antiquos ex recentio-
ribus prosequitur. *Surd. decis. 25. per so-
lam, in facti contingentia condemnato
hārede ad restituendum, Supremus
Regni huius Senatus, absolūendum es-
se illam à fructibus perceptis censuit,
non alia ratione, dixerunt mihi aliqui
ex Dominis votāribus, quia habuit hē-
res propter articuli difficultatem iu-
stā litigandi causam, idq; iunctis Aulis
sub die 14. Maij 1630. in causa tunc
uertente inter Vincentium, & Docto-
rem Adrianum de Siero Actores, & Li-
niam, & Victoriam de Siero eōuentas
Gaietanā Civitatis, Et quis nam fuerit
ardulus ille tunc disputatus disserui
*ego. lib. 1. meatum resolut. cap. 132.**

In individuo autē, ut nimirum in iudicio
petitionis hāreditatis, quando posses-
sor conuentus iustam habet litigandi
causam, data dēmum illius succumbē-
ti, quod ad fructuum perceptorum re-
stitutionem non teneatur, firmavit ele-
gantissimē. *Curt. iun. omninō videndus
conf. 6. in 4. conclus. intra num. 25. usq;
ad 27. ubi dicit, quod licet sit inter
Doctores controuersia nūm titulus nul-
lus cum iuris errore probabili sufficiat
ad lucrum fructuum, subdit comunē
esse conclusionem, quod sic per text.
optimum, & ibi Bar. in d. l. sed & si lege
s. scire ff. de petitio. hāred. ubi loquen-
do I. Consultus de eo, qui testamentum
valere putabat, quod non valebat, di-
cit, non puto hanc prādonem, qui do-
lo caret, licet erret in iure, ergo argu-
mentatur Curt. quod voluit text. quod
lucratur fructus, allegat etiā gl. & Bar.
in*

in l. si fur §. 1. de usucapio. Abb. in cap. si diligenti in 7. col. extra de prescriptio. & Felin. qui hanc materiã latè prosequitur in c. de quarta col. 9. eod. tit. & sic firmiter, & constanter tenet, quod quoties in iuris errore dubio, & probabili verſamur, sat esse, vt possessor suos faciat fructus, nec aliter ad restitutionem esse teneri, etiamsi ex illis esset locupletior effectus, ex eo, quia error probabilis iuris errori facti æquipollet cap. cum dilectus, quem ibi ad hoc extollit Imol. vol. 7. extra de consuet. qui quidem facti error, secundum omnes bonam inducunt fidem, cum etiam prudentissimos fallat, l. 2. ff. de iuris & facti ignoran. & dicetur probabilis iuris error, quando ius est obscurum l. cum prolatis ff. de re iudic. vel esset passus in iure difficilis, & alijs modis, vt per Felyn. in d. cap. de quarta num. 30.

Et si dices, glos. in d. §. si ante litem, quam ibi circa finem allegat Bart. dixisse iuris, & de iure præsumptionem esse, vt possessor post litem contestatam in mala fide constituatur quoad fructus, respondeo, id concedi posse, quando simpliciter mala fides tantum adesset, prout est in simplici iuris errore non probabili; secus autem omnino asseuerandum, vbi bona fides assisteret positiuè, quia tunc modo aliquo dici potest, possessorem suos non facere fructus, etiamsi ex illis factus esset locupletior, vt idè Curt. Iun. prosequitur ante num. 27. subdès ex Felin. esse satis notandum id, quod in proposito dixerat in d. cap. de quarta, quòd in dubio quis non præsumitur locupletior factus, allegat etiam Angel. conf. 258. & multa etiam ad rem idem Curt. conf. 28. nu. 6.

Si igitur, vt concludam in iudicio petitionis hæreditatis, quando possessor iustã habet litigandi causam, etiamsi demum succubuerit, ad fructuum restitutionem non tenetur, cõsequens est dicere, eo casu frustratoriam esse, & inane Actoris petitionem circa cautionem præstandam de illis restituendis.

HIs sic visis in articulo generali, deneniamus ad particularem, simulque videamus, si conclusiones superius firmate ad casum, de quo agimus, sint applicabiles; & à fortiori in occurrenti controuersia, illis esse locum est indubitanter asseuerandum; etenim si in iudicio petitionis hæreditatis in casu succumbentia venit fructuum restitutio, ex eo dumtaxat, quia possessor tali iudicio conuentus post litem contestatam cœpit scire rem, quæ petitur ad se non pertinere, quod proinde dicitur in mala fide constitutus iniuste cum aduersario cõtendens, litemque calumniose dilatans; In casu nostro Domina Principissa conuenta per litem contestationem non solum in mala fide constituta censi non potest; sed formaliter cum omnibus iuris requisitis dicitur bonæ fidei posseditrix, cœpitque verè scire, feuda omnia in patris hæreditate remansa ad se pertinere; constat enim nõ modò eam legitima feudorum possessione se tueri, solemnissimo suffultã titulo iuris diuini, naturalis, & ciuilis, filiationis nimirum; sed per geminata nostri Supremi Senatus decreta in possessione conseruatam; quæ licet in causa possessorij fuerint prolata; nihil tamè de possessione; sed potius de proprietatis iure fuit omne ruminatum, gestum, tractatum; si ergò, stante hac bona fide, quæ nullum prorsus recepit obicem, data succumbentia in causa petitorij (quam aduersarij nullò vnquã tempore videbunt, sic Deo, Hominibus, nitidissimaque D. Principissæ iustitia permittentibus) venit prorsus deneganda fructuum restitutio, inanis est certè, & frustratoria Aduersariorum instãtia super petita cautione; quod omne vltra superius adducta corroboramus ex punctuali decisione Senatus Germaniæ penès Matthiam Berlichii in dec. 7. vbi de anno 1613. decisum fuisse testatur, non esse locum restitutioni fructuum in casu succumbentia in iudicio petitorio, quando reus, qui succubuit, obtinuerat iam in possessorio, ex ratione nimirum, quia per decretum.

in possessorio iam obtentum, iustam
habuit litigandi causam, quæ quan-
tùm respectu personæ D. Principissæ
sit in casu nostro iustissima, videant Se-
natores præstantissimi, quos rogo, in
hoc articulo reminisci verissimæ asser-
tionis illius nobilissimi viri Iuriscôn-
sultorum iuriconsultissimi, qui eo tempo-
re tanta doctrina, & verborum facun-
dia pro D. Principissâ pugnabas, dùm
aperta quidè m fronte priuatè, & pu-
blicè asseuerabat, aduersæ partis fau-
tores non habere Doctorem, qui pro
eis respondere ausus sit, nimirùm pro
transuersali alterius familiæ, ad proprie-
tatiæ renunciantis exclusionem, & so-
lus *Menochius*, qui pro Agnato con-

tra filiam renunciantem scripsit, com-
muniter illum ab omnibus reijci, fuit
demonstratum; in tantum, quòd si com-
muniter dixerunt *Doctores*, iustam ef-
se litigandi causam, quæ in casu succu-
bentis reum à fructuum restitutione
exculat, quando de iuris articulo agi-
tur, qui à Doctoribus difficilis reputa-
tur, vel si opinionum adesset varietas,
nec faciliè, quæ communis esset, discer-
ni posset, quid dicemus in casu nostro,
ubi iuris articulus, de quo controuer-
titur est ad eò pro Domina Principissâ
clarus, ut casus succumbentis in iudi-
cio petitorio, nulla quidè m humana
imaginatione, aut christiano Iudicio
considerari possit. Hæc occurrunt.

Donatus Antonius de Marinis.

[The text in this block is extremely faint and largely illegible due to the quality of the scan. It appears to be a continuation of the legal argument or a separate section of text.]

MATTHIAE BERLICHII

I. C. GERMANI

Decisio VII.

Obtinens in possessorio, si in petitorio succumbat, an ad restitutionem fructuum perceptorum, & percipiendorum condemnari possit.

SUMMARIUM.

1. Prima opinio assertur per distinctionem.
2. Negatiua sententia Scabinorum Lipsensium.
3. Qui in possessorio obtinuit iustam causam litigandi habet.
4. Qui iustam causam litigandi habet, ab usuris, & fructibus excusetur. 6. 7.
5. Obtinens in possessorio excusetur à condemnatione expensarum.

Qui obtinens in possessorio excusetur à restitutione fructuum per ipsum usque ad litis contestationem in petitorio factam perceptorum tradit *gl. in cap. cum super 4. extra de caus. posses. & propriet. verb. restituendum vers. & hoc possit quandoq; & seq. Capell. Tholos. quest. 595. in c. an ille, qui obtinuit n. 1. & seq. per tot.* à tempore verò litis contestatae super petitorio benè tenebitur ad restitutionem fructuum, *Glos. in c. significauerunt 36. extra de test. & attestat. verb. recursum vers. sed pone quod, et seq. Steph. Aufr. in addit. ad Cap. Tholos. d. quest. 595. num. 2. post med. vers. à tempore verò litis, Felin. in d. c. significauerunt extr. de testib. num. 7. vers. & per hac inferri potest, & nu. 8.*

Ratio est, quia sententia lata in petitorio absorbet sententiam latam in possessorio, & eam reducit ad irritum *gl. in c. pastoralis 5. verb. facultatem vers. quia sententia extra de caus. posses. & propriet. Steph. Aufrer. in addit. ad Capell. Tholos. d. decis. 495. nu. 2. vers. quod licet sententia.* Si à sententia, cuius contemplatione in re possessor tenebatur, reducitur ad irritum, tunc res ipsa cum fructibus restitui debet *l. filio S. contra tabulas ff. de inoffic. testam. Ludouic. Roman. cons. 454. incip. in re presenti nu. 25. sub fin. ven. sibi tamen non refragantibus, & num. seq. Nat. cons. 535. incip. quoniam adhuc n. 2. ibi postremo ubi ad irritum, & seq.*

2. Contrarium tamèn, quòd indistinctè à restitutione fructuum etiam post litis contestationem perceptorum excusetur, responderunt Scabini Lipsenses Mens. Aprilis anno 1613. ad consultationem A. M. sub nomine ciuis Delitiani.

3. Tum, quòd is, qui in possessorio obtinuit iustam litigandi causam, & ad iudicium petitorium prouocandi habere cõseatur *Menoch. de retinend. posses. remed. 3. nu. 650. & seq. Crauet. consil. 789. incip. cum fructuum nu. 2. et seq.*

4. Qui autem iustè ad iudicium prouocat, & iustam litigandi causam habet, post litis contestationem non efficitur

citur mala fidei possessor, nec ad fructuum perceptorum, & percipiendorum restitutionem tenetur, per *tex. in l. si quis solutione 24. ff. de usur. & fructib. ubi Bal. in lect. antiq. num. 2. in princip. Hug. Donell. lib. 19. commen. c. 14. vers. quod tamen non est perpetuum, & seq. pag. mibi 362.*

5 Tùm, quod habens pro se possessionem, licet minus canonicam excusetur à condemnatione expensarum, *Aegid. Bellam. decis. 190. incip. habens pro se nu. vn. per tot. ab usuris autem ad fructus valet argumentum rubr. & tot. tit. C. de fruct. & lit. expens.*

6 Tùm quia, bonæ fidei possessor titulum habens etiam post litem contestatam excusetur à restitutione fructuum perceptorum *glos. in l. si navis 62. S. generaliter, verb. generaliter vers. unde non habet ff. de rei uendic. l. si fundum 17. verb. non recit. C. eod. Schneid. in S. si quis à non domino 36. Instit. de rer. diuis. et A. R. D. nu. 5. vers. quod est unum, et vers. sic idem est si habuit, ergo multo magis excusabitur, si ad titulum accedat etiam sententia in possessorio lata.*

7 Tùm deniq; licet bonæ fidei possessor à tempore litis contestatæ fiat mala fidei possessor, & ad restitutionem fructuum perceptorum, & percipien-

dorum teneatur *l. litigator 2. vers. ex eo tempore ex quo C. de fructibus, et lit. expens. l. item veniunt 20. S. petitam ff. de petitip. hered. l. 48. S. 2. ff. de A. R. D.* Hoc tamèn verum est in illis, qui per litis contestationem verè in mala fide constituuntur, puta si res feudalis, vel emphyreutica, aut locata, aut prorsus aliena petatur, aut vendicetur ob feloniam, ob commissum, vel quia tempus locationis transactum sit, veraq; sit causa vindicationis, & petitionis, quæ etiam scit possessor, conductor, emphyteuta, & vasallus; sed contendere obstinatè nihilominus velit, tunc merito sit condemnatio fructuum perceptorum, & percipiendorum; secus est, si Ego rem emo ab eo, cuius esse putabam; Tu verò dicis, eam ad te pertinere, nihilq; adducis præter petitionem, & vindicationem, tunc quia bonam fidem verè habeo, nunciatio, vel litis contestatio me non verè; sed sic efficit mala fidei possessorem, & ob id à fructibus perceptis, & percipiendis merito excusor, donec sententia definitiva feratur, & in rem iudicatam transeat, ut pulchrè, & eleganter tradit *Joan. Garf. tract. de expen. et melio. cap. 23. incip. ferè, ultimus nu. 44. ibi quo præmissa insurgit nu. 45. et nu. seq.*

QUESTIONS

RESOLVED

BY

THE SENATE

AND

HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN

CONGRESS

OF THE UNITED STATES

1862

Faint, illegible text on the right side of the page, likely bleed-through from the reverse side.

QVAESTIONIS

R E S O L V T I O ,

P R O

Dom. Principissa Alba-
ni, & Venafri.

C V M

Domino Duce Brac-
ciani.

Super articulo cautionis petita; ;

Dominus Consil. Pro-
uēzans est Commis-
sarius.

Iunctis Aulis, & cum Adiunctis
in Collaterali Consilio.

De Simone Aler. Magist.